

המכתה

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

גְּלוּיָן 157

פְּרֻשַׁת שְׁמִינֵי-פְּרָה

שְׁנַת תשפ"ב לפ"ק

האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

הוצאות הגליון נתנדב
ע"י אנ"ש היקרים

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
מוהר"ר אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

לְחִיּוֹרַת
בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּידָא
לְאַתְגָּלִיָּא
לְעִתִּיד־לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרֻשַׁת שְׁמִינִי

”קח לך עֵגֶל בֶּן בָּקָר לְחֻטָּאת” (ויקרא ט, ב)

להודיע: שְׁמִכְפֵּר לוֹ הַקּוֹדֵשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל-יְדֵי
‘עֵגֶל’ זֶה, עַל ‘מַעֲשֵׂה הַעֵגֶל’ שֶׁעָשָׂה. (רש"י)

ב.

(לקוטי-הלכות, יום-טוב ה, ג – על-פי לקוטי-
מוהר"ן ח"א ע, ו'יהי ביום השמיני')

וְזֶה בְּחִינַת שְׂאֵחַר פְּסוּק (ויקרא ט, א): ”וְיִהְיֶה
בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי” – כְּתוּב (שם פְּסוּק ב): ”קַח
לְךָ עֵגֶל בֶּן בָּקָר לְחֻטָּאת”, וּפִרְשׁ רַש"י:
”לכפר על עון העֵגֶל”.

כִּי עֵתָה הִתְהַפֵּךְ ה'בְּחִי-הַמְּכַרִּיחַ' וְעוֹלָה
ל'קִרְבָּן' [על-ידי 'בְּחִי-הַמּוֹשֵׁךְ' שֶׁל ה'מִשְׁכָּן'
הַמְבָאָר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה עַל פְּסוּק ”וְיִהְיֶה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי” –
הַמּוּבָא לְעִיל].

הוּא בְּחִינַת מַה שֶׁמַּעֲלִין ”עֵגֶל בֶּן בָּקָר”
דִּיקָא ”לְחֻטָּאת” – כִּי מִשָּׁם מְבַחֲינַת
‘שׂוֹר וְעֵגֶל’, מִשָּׁם בְּעֶצְמוֹ הַשְּׁתַלְשּׁלוֹת יְנִיקַת
ה'עֵבֹודָה-הַזָּרָה' שֶׁל 'עֵגֶל' שֶׁהַתְּגַבֵּר מְסַטְרָא
דְּשִׁמְאֵל, כִּידוּעַ (זֶהר בְּרֵאשִׁית מִז: פְּקוּדֵי רִלז):
”שְׂשֻׁרֵשׁ הַיִּצְרָה-הָרַע מְסַטְרָא דְשִׁמְאֵלָא”,
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שׂוֹר וְעֵגֶל', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יחזקאל
א, י): ”וּפְנֵי שׂוֹר מִהַשְּׁמֵאֵל” (עֵין רַמְב"ן כִּי-תִשָּׂא,
שְׁמוֹת לִב, א).

וְצִוָּה הַשִּׁם-יְתִבְרֵךְ: לְהַעֲלוֹת דִּיקָא ה'עֵגֶל'
ל'חֻטָּאת' – לְהַפֵּךְ 'בְּחִי-הַמְּכַרִּיחַ' אֶל
הַקְדָּשָׁה. כִּי אַחֲרֵיכֵן כְּשֶׁשָּׁבִין, נַעֲשֶׂה תַקוּן
נִפְלָא עַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא.

”וְיִהְיֶה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי, קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן
וּלְבָנָיו, וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל” (ויקרא ט, א)

א.

(ח"א ע)

כָּל ה'כְּבוֹד' שִׁישׁ לְכֹל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם, וּלְכֹל
הָרֵאשִׁים שֶׁבְּעוֹלָם, וְהַתְּחַדְשׁוֹת-
הַכְּבוֹד' שֶׁל ה'מְמַנִּים' – הוּא רַק מִהַצְּדִיק'
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֶפְרָי', בְּחִינַת 'מִשְׁכָּן', בְּחִינַת
'בְּחִי-הַמּוֹשֵׁךְ' – כְּפִי הַקְּמַתוֹ אֶת ה'מִשְׁכָּן'
בְּכָל-פַּעַם – שֶׁמִּמֶּנּוּ נִמְשָׁךְ הַכֹּל.

וְזֶה (ויקרא ט, א): ”וְיִהְיֶה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי, קָרָא
מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל” –
כִּי כְּשֶׁהַצְּדִיק צָרִיךְ לְקַדֵּשׁ אֶת דְּאִשֵּׁי הָעָם,
הוּא קוֹרָא אוֹתָם בְּזֶה שֶׁהוּא מְקִים אֶת
ה'מִשְׁכָּן' שֶׁשֵּׁם ה'כְּבוֹד' – כִּי כֻלָּם בָּאִים אֵלָיו,
לְקַבֵּל ה'כְּבוֹד' מִמֶּנּוּ.

וְזֶהוּ: ”בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי” שֶׁהִקִּים מֹשֶׁה אֶת
ה'מִשְׁכָּן' – עַל-יְדֵי-זֶה: ”קָרָא מֹשֶׁה
לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל” – שֶׁהֵם כֻּלָּל
דְּאִשֵּׁי-הָעָם' מְקַטְן וְעַד גְּדוֹל – כִּי עַל-יְדֵי
'הַקְּמַת הַמִּשְׁכָּן', קָרָא אֶת כָּל דְּאִשֵּׁי-הָעָם,
בְּחִינַת 'אַהֲרֹן וּבָנָיו'.

וְזֶה שְׂאֵמְרוּ חַז"ל (ראש-השָׁנָה פ"א מ"א):
”בְּרֵאשִׁי-חֲדָשׁ נִסָּן רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה
לְמַלְכִים” – כִּי אַז הָיָה ה'הַקְּמַת-הַמִּשְׁכָּן',
שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ ה'כְּבוֹד' שֶׁל מַלְכִים, שֶׁל כָּל
ה'מְמַנִּים' וְהָרֵאשִׁים'.

וְעַל-כֵּן הָיָה ה'הַקְּמַת-הַמִּשְׁכָּן' בְּרֵאשִׁי-
חֲדָשׁ דוֹקָא – שְׂאֵז נִתְחַדְשׁוּ כָּל
הָרֵאשִׁים'.

"וַיֵּשֶׂא אֱהֲרֹן אֶת יָדוֹ אֶל הָעַם וַיְבָרְכֵם"
(ויקרא ט, כב)

ג.

(ח"א כד, ד-בסוף)

עקר ה'ברכות', מ'ידיים', בבחינת (ויקרא ט, כב): "וַיֵּשֶׂא אֱהֲרֹן אֶת יָדוֹ אֶל הָעַם וַיְבָרְכֵם".

וְזֶה (בכורות ח): "זָקָפָא אֲצַבְעָתָא" - זה בחינת 'ברכות', בחינת: "וַיֵּשֶׂא אֱהֲרֹן אֶת יָדוֹ וַיְבָרְכֵם" כנ"ל. הינו: שעל-ידי ה'ברכות' - מבטשין ה'מחין' ב'כתר', ונעשין 'היכלין'.

"וַיֵּרָא כְבוֹד ה' אֶל כָּל הָעַם וְגו'" (ויקרא ט, כג)
- ענין 'השראת השכינה' ב'משכן' -

ד.

(שיחות-הר"ן מ)

עקר 'בנין בית-המקדש', היא בחינת 'גלגל-החוזר'.

כי ב'בית-המקדש' ה'יה בחינת (פסחים נ. בבא-בתרא י): "עליונים למטה ותחתונים למעלה" - כי השם-יתברך השרה שכינתו ב'משכן ובבית-המקדש, בחינת "עליונים למטה"; וכן להפך: כל 'ציורא דמשכנא' ה'יה רשום למעלה, בחינת "תחתונים למעלה" - ש'זה בחינת: 'גלגל-החוזר', שהכל חוזר ונתהפך כנ"ל.

כי על-פי 'חקירה', הוא דבר רחוק מאד: שהשם-יתברך ה'יה מצמצם שכינתו ב'כלי-המשכן'. ואף-על-פי-כן ה'ראה השם-יתברך: שהוא דוקא להפך מדעתם! - כי באמת השרה שכינתו ב'משכן.

וכן להפך, הוא דבר רחוק: שהאדם שהוא ב'ריה שפלה ה'יה לו כח לעשות רשם למעלה, או בהמה שפלה ה'יהו מקריבין אותה לקרבן, שתעלה ל'ריח-ניחוח לנחת-רוח לפניו יתברך שאמר ונעשה רצונו, ואיך ש'ך רצון אצלו יתברך!?

אבל באמת: ה'ראה להפך מדעתם - כי באמת השרה שכינתו למטה ב'משכן' וב'בית-המקדש', והבהמה עלתה ל'ריח-ניחוח וכו'. וזה בחינת: "עליונים למטה ותחתונים למעלה", בחינת 'גלגל-החוזר'.

וְזֶה בחינת ה'גאלה' - כי זהו עקר ה'גאלה', ש'יהיה בחינת: "עליונים למטה, ותחתונים למעלה" ש'יהיה ב'בית-המקדש'.

"וַיִּקְחוּ בְנֵי אֱהֲרֹן נֹדֵב וְאָבִיהוּא אִישׁ מִחֲתָנָו, וַיִּתְּנוּ בָהֶן אֵשׁ, וַיִּשְׂימוּ עָלֶיהָ קִטְרֹת, וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם" (ויקרא י, א)

ה.

(ח"א מא)

על-ידי 'רקודין', שש'תה "יין המשמח" (ברכות לה. יומא עו: סנהדרין ע.) - ונמשכין למטה בתוך ה'רגליו', הינו: ש'מרקד - ב'זה מ'גרש ה'חיצונים' משם! - וזאת ה'תלהבות של הרקוד'. והוא (ויקרא א): "אשה ריח ניחח לה". ו'התלהבות-שבקדושה', נקרא: "יין המשמח".

אבל מי ש'מרקד ב'התלהבות-ה'יצר' - זה נקרא 'חטא של נדב ואביהוא', ש'פתוב בהם (ויקרא י, א): "וַיִּקְרִיבוּ אֵשׁ זָרָה". ו'נדב ואביהוא', הם 'נצח ו'הוד' (שער-הגלגולים, הקדמה לג).

ו"אש זרה", נקרא: "יין המשכר" (שם),
 התלהבות היצר, ושם יש חס-
 ושלוש אחיזה לה' חיצונים, "אשר לא צוה
 אתם" (ויקרא שם). (עין עוד בפנים).

לְקוּטֵי-עֲצוֹת, שְׂמֵחָה יב: רְקוּדִין שֶׁל מְצוּה' - כְּגוֹן
 שְׂשׂוּתָהּ יֵינן בְּשֵׁבֶת וְיוֹם-טוֹב, אוּ בְּחַתֻּנָּה שֶׁל מְצוּה, או
 בְּשֵׁאֲרֵי סְעוּדַת-מְצוּה, וְשׂוּתָהּ בְּמִדָּה, וְכֻנְתּוֹ לְשָׁמַיִם:
 לְזִכּוֹת לְשִׂמְחַת-יִשְׂרָאֵל, לְשִׂמְחָה בְּהַשְׂמֵי-יְתֵבָרָה, אֲשֶׁר בָּחַר
 בְּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְכוּ'. וְנִתְעוֹרֵר לְשִׂמְחָה עַל-יְדֵי-זָה, עַד
 שֶׁנִּמְשָׁךְ ה' שִׂמְחָה' לְתוֹךְ ה'רְגֵלִיךְ, דְּהֵינּוּ: שְׂמֵרְקֵד מִחֶמֶת
 שִׂמְחָה - עַל-יְדֵי-זָה מְגַרֵשׁ הַחִיצוֹנִים הַנֶּאֱחָזִים בְּהַרְגֵלִיךְ,
 וּמְתִיק וּמְבַטֵּל כָּל הַדֵּינִים, וְזוֹכֶה לְקַבֵּל כָּל הַבְּרָכוֹת.
 וְהַתְּלַהּבוֹת הַזֹּאת שֶׁל הַרְקוּדִין, הִיא "אִשָּׁה רִיחַ נִיחּוּחַ
 לָהּ".

אבל מי שמרקד ב'התלהבות היצר' - היא בחינת "אש
 זרה". והיין ששתה, הוא בחינת "יין המשכר", שממש
 אחיזת החיצונים חס-ושלוש. נמצא: רְקוּדִין-דְּקִדְשָׁה/
 מְתִיקֵי הַדֵּינִים כְּמוֹ פְדִיּוֹן].

ו.

(לקוטי הלכות, תפלת המנחה ז, צה)

נָדָב וְאֲבִיהוּא פְּגָמוֹ: שֶׁלֹּא רָצוּ לְהוֹרִיד
 עֲצֻמָּן כָּלֵל לְהַחְבוֹר הַגְּשָׁמִי, וְרָצוּ
 לְהַשִּׁיג אֱלֹהוֹתוֹ יְתֵבָרָה, עַל-יְדֵי 'תְּבַעֲרַת לֶבֶם'
 לְבַד לְהַשְׂמֵי-יְתֵבָרָה, בְּלִי 'צִמְצוּמִים
 וּמְלַחְמָה', שֶׁעֲלִיהֶם נֶאֱמַר (ויקרא טז, א):
 "בְּקִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה' וַיָּמָתוּ".

ז.

(לקוטי הלכות, שבת ז, נב)

כָּל הַפָּגַם שֶׁל 'נָדָב וְאֲבִיהוּא' שֶׁהָיוּ צְדִיקִים
 נוֹרָאִים מְאֹד - הָיָה בְּבַחֲנֵינָה 'בְּקִיאוֹת',
 שֶׁלֹּא תִקְנּוּ בַחֲנֵינָה 'וְנִפְיָק', בַּחֲנֵינָה 'וְשׁוּב', רַק
 רָצוּ לְהִתְקַרֵּב בְּדַבְּקוֹת לְהַשְׂמֵי-יְתֵבָרָה יוֹתֵר
 מִהַמְּדָה - בַּחֲנֵינָה (שְׁמוֹת יט, כא): "פֶּן יִהְרָסוּ
 לְעֵלוֹת אֵל ה'", וְכַמְבָּאָר בְּפִסּוּק (ויקרא טז, א):
 "בְּקִרְבָּתֶם לִפְנֵי ה' וַיָּמָתוּ".

ח.

(לקוטי הלכות, תערוכות ה, ז)

זָה בַחֲנֵינָה פְּגָם נָדָב וְאֲבִיהוּא, שֶׁהִקְרִיבוּ
 "אש זרה" (ויקרא י, א), בַּיּוֹם שֶׁנִּתְחַנְּדָה
 הַמְּשָׁכָן.

כִּי "הָיוּ צְדִיקִים גְּדוֹלִים וְנוֹרָאִים מְאֹד
 מְאֹד" (זהר אַחֲרֵי נוּ:), וּמִחֶמֶת שָׂרָאוּ
 הַמַּעֲשֵׂה הָרַע שֶׁנַּעֲשָׂה בְּעוֹלָם, שְׂאֲחָרֵי כָּל
 הָאוֹתוֹת וְהַמוֹפְתִים הַנוֹרָאִים שֶׁעָשׂוּ מִשָּׁה
 וְאֲהָרָן וְכוּ', אֲפִי-עַל-פִּי-כֵן הִתְגַּבְּרוּ הָ'עַרְב־רֵב'
 וְקִלְקְלוּ כָּל-כָּךְ.

עַל-כֵּן סָבְרוּ: שֶׁעֲתָה שֶׁהוּקַם הַמְּשָׁכָן,
 וַיִּרְדָּה הַשְּׂכִינָה לְיִשְׂרָאֵל, וְנַעֲשֵׂה
 תִקּוּן נִפְלָא בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, מַה שֶׁלֹּא הָיְתָה
 בְּזֹאת מִימוֹת עוֹלָם - שֶׁעֲתָה הָעֵת לְבַעַר
 וּלְכַלּוֹת הַסְּטָרָא-אֲחָרָא לְגַמְרֵי, עַד שֶׁלֹּא יִהְיֶה
 כַּח עוֹד לְ'אֲנָשֵׁי-רִשָּׁע' לְקַלְקֵל עוֹד.

עַל-כֵּן הִקְרִיבוּ אִשׁ עִם קְטֹרֶת שֶׁלֹּא
 בְּזִמְנָה, וְכֻנְתָּם בְּוֹדָאֵי הָיָה לְטוֹבָה:
 שֶׁרָצוּ לְעוֹרֵר עַל-יְדֵי-זָה 'אִשׁ הַמְּשָׁפֵט'
 בְּקִדְשָׁה יְתֵבָרָה, בְּאִפְן שֶׁהַרְשָׁעָה כְּלָה כַּעֲשׂוֹן
 תְּכַלָּה אָז. כִּי זָה יְדוּעַ: שֶׁאִין שׁוּם דְּבָר
 שֶׁמְבָרַר הַטוֹב מֵעִמְקֵי הַקְּלָפוֹת וּמְבַעַר הָרַע,
 כְּמוֹ 'אִשׁ הַקְּטֹרֶת' וְכוּ', שֶׁנִּמְשָׁךְ מִבַּחֲנֵינָה 'אִשׁ
 הַמְּשָׁפֵט' וְכוּ', שֶׁמְכַלָּה הָרַע וְהַקְּלָפוֹת.

וְהֵם טָעוּ וְסָבְרוּ: שֶׁכְּבָר הִגִּיעַ הָעֵת עַל-יְדֵי
 'אִשׁ הַקְּטֹרֶת' שֶׁהוֹסִיפוּ - לְבַעַר כָּל
 הָרַע וְהַקְּלָפוֹת לְגַמְרֵי. עַל-כֵּן הִקְרִיבוּ 'אִשׁ
 הַקְּטֹרֶת' שֶׁלֹּא בְּזִמְנָה, שֶׁהַכְּתוּב קוֹרָא אוֹתָהּ
 "אִשׁ זָרָה", שֶׁעַל-יְדֵי-זָה נַעֲשִׂוּ וְנִשְׂרָפוּ, כִּי
 אִי-אֶפְשָׁר לְדַחֵק אֶת הַשָּׁעָה.

אָבֵל מֵאַחַר שֶׁכֻּנְתָּם הָיָה לְטוֹבָה, עַל-כֵּן
 זָכוּ: שֶׁעַל-יְדֵי מִיתָתָם תִּקְנּוּ הַרְבֵּה, כִּי
 "נִתְקַדֵּשׁ הַמְּשָׁכָן עַל-יְדֵים" (ויקרא-רַבָּה יב, ב)
 וְכוּ'.

ט.

(לקוטי-הלכות, עבודת-אלילים א, ו.)

"על" כל העברות שבתורה, יעבר ואל יחרג, חוץ וכו'" (שלח-ערוף, יורה-דעה קנז) - כי הדבקות והמסירת-נפש להשם, צריך להיות בבחינת רצוא ושוב, בבחינת חיים ורחמים, כי השם-יתברך רוצה בישוב-העולם וכו'.

וזה בחינת פגם נדב ואביהוא שיצאו חוץ להגבול, שמסרו נפשם להשם יותר מהראוי, בבחינת רצוא לבד, כמו שכתוב (ויקרא טז, א): "בקרבתם לפני ה' וימתו".

כי באמת מסרו נפשם על קדושה-השם, כמו שכתוב (שם י, ג): "בקרבי אקדש" - אבל אף-על-פי-כן פגמו בזה בעצמו, כי אסור למסור נפשו למיתה ממש, אפלו על קדושה-השם, שלא בשעת הצורך, וכפי המבאר בשלח-ערוף בפ"ל.

י.

(לקוטי-הלכות, שלוח-הקן ד, יד - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א עב, 'להתחזק בכל פעם נגד היצר-הרע') **נדב** ואביהוא פגמו, על-ידי בחינת היצר-הרע של מעלה, בחינת מלאך הקדוש, בחינת דינים וגבורות.

כי נדמה להם: שלפי גדל קדושתם העצומה, גם הם ראויים להקטיר קטרת. אך הם לא נכשלו רק בדקות גדול, ועברו על (שמות יט, כא): "פן יחרסו אל ה' לעלות" - שזהו בחינת (ויקרא טז, א): "בקרבתם לפני ה' וימתו".

וכמו שכתב אדמו"ר ז"ל בסימן ע"ב (לקוטי-מוהר"ן ח"א), מענין היצר-הרע הגבה של הצדיקים, שכתב שם: "וגם בענין ההתקרבות אל השם-יתברך, יש יצר-הרע גדול, בחינת: 'פן יחרסו' וכו'", עין-שם.

וזהו בעצמו בחינת "פגם פן עזאי וכן זומא' שהציצו יותר מדאי" וכו' (תגיגה יד:). - כי 'קטרת' גבה מאד מאד, והוא מבטל מותנא, כי ממתיק כל הדינים מראש ועד סוף, כי "סלוקא דקטרת עד אין-סוף" (אחר ויקהל ריט: אחרי נח:).

אבל לפי עצם קדושתו של 'קטרת', אין מי שראוי שיעסק בו, כפי-אם הפהו הראוי לכך.

אבל "הזר הקרב יומת" - כי אדרבא: מתגרה בו הדין יותר, כי כל הדינים יש להם שרש, וזה השרש יש לו עוד שרש למעלה גבה ממנו, וכן למעלה מעלה וכו'. וכל מה שמעלין הדין שלמטה לשרש הגבה ממנו, נקלש ונמתק הדין, בבחינת "המתקת הדין בשרשו" - אבל עדין גם שם יש איזה דין, וצריכין להעלותו יותר, עד תכלית השרש, ששם נמתק לגמרי.

אבל מי שאין ראוי לכך - אזי לא די שאינו ממתיק הדין בשרשו, אדרבא, על-ידו יונק יותר ויותר משרשו, מחמת שרצה זה לגע בקדושה גבה פלכך שאינו ראוי לה, ואזי חס-ושלום נתעורר ביותר הדין שיש שם, ויונקים הדינים שלמטה יותר ויותר חס-ושלום.

"וידם אהרן" (ויקרא י, ג)

חבל שָׁכַר על שתיקתו. ומה שָׁכַר חָבַל? - שנתניח עמו הדבור, שנאמרה לו לבדו פְּרַשְׁת שְׁתַּנְיִינִין. (רש"י ויקרא-רבה יב, ב)

יא.

(לקוטי-הלכות, ראשית-הגז ג, י)

וזה בחינת (ויקרא י, ג): "וידם אהרן" אחר מיתת נדב ואביהוא - כי פגם נדב

**"ואתה נתן לכם, לשאת את עון העדה
לכפר עליהם לפני ה'" (ויקרא י, ז)**

שפּהנִים אוֹכְלִים וּבַעֲלִים מִתְכַּפְּרִים.
(רש"י, פסחים נט: יומא סח: יבמות מ. צ: ספרא שמני ב)

ג.

(ספר-המדות, צדיקרט)

על-ידי הפרנסה שמפרנסין את הצדיק,
נמחל להם כל עוונותיהם, כמו

(פסחים נט: יומא סח: יבמות מ. צ: ספרא שמני ב):
"הפּהנִים אוֹכְלִים וּבַעֲלִים מִתְכַּפְּרִים".

ד.

(לקוטי-הלכות, פדיון-בכור ה, כב - על-פי
לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחמם ינהגם')

מבאר שם: שמי שהוא איש חיל, יכול
לקבל בעת האכילה הארת-הרצון!

ועל-כן "הפּהנִים הִיוּ אֲנָשֵׁי חֵיל" (קהלת
יב, ג; קהלת-רבה יב, ז) - פי הפּהנִים
אכלו כל אכילות-דקדושה, שהם הקרבנות
ותרומה ובפורים וכו', הכל פּדי לכפר על
ישראל על-ידי אכילתם, בבחינת (פסחים נט:
יומא סח: יבמות מ. צ: ספרא שמני ב): "כּהנִים
אוֹכְלִים וּבַעֲלִים מִתְכַּפְּרִים".

והכל על-ידי הארת-הרצון, שזכו על-ידי
אכילות קדושות פאלו שזכו לקבל
בהם הארת-הרצון, שעל-ידי עקר
הכפרה והסליחה על כל העונות. פי על-ידי
הארת-הרצון, השם-יתברך מתרצה
לישראל ומוחל להם כל עונותיהם.

ועל-כן "היו הפּהנִים אֲנָשֵׁי חֵיל" - פי אי-
אפשר לזכות ל'הארת-הרצון'
בשעת אכילה, פי אם מי שהוא איש חיל,
וכנ"ל.

ואביהוא ה'יה: שהסתכלו והציצו למעלה
מהגבול, כמו שכתוב (שם טז, א): "בְּקִרְבָּתָם
לפני ה' וימתו", שזהו בחינת פגם השתיקה,
שעל-ידי-זה יכולין לפגם למקום שאין
צריכין לכנס, שהוא בחינת רבוי-אור,
שמשם נאחז חסו-שלום סטרא-דמותא.
ועל-כן מתו נדב ואביהוא על-ידי-זה.

ועל-כן התקון ה'יה: על-ידי השתיקה של
אהרן, בחינת: "וידם אהרן". ועל-
ידי-זה זכה להמשיך 'מקיפין' - פי "בזכות
זה נתניח הדבור אליו ונאמרה לו פרשת
שתויי יין" (רש"י ויקרא י, ג; ויקרא-רבה יב, ב) - פי
כל ה'מקיפין' שהם השגת-הדעת, שהוא
ה'תורה, נמשכין מבחינת 'שתיקה' וכו'.

"ולהורות את בני ישראל" (ויקרא י, יא)

ב.

(ח"ב ז, יא)

'כהן' הוא בחינת 'כלליות בן ותלמיד'
(בחינת דרי-מעלה ודרי-מטה) - בחינת איה
מקום פבודו, ומלא כל הארץ פבודו) - פי ב'כהן'
נאמר (ויקרא י, יא): "להורות את בני ישראל".
"להורות" - לשון הוראה, זה בחינת
תלמיד. גם "להורות" - לשון הריון, בחינת
בן.

"זאת החיה אשר תאכלו. אך את זה לא תאכלו וגו'" (ויקרא יא, ב"ד) - ענין 'מאכלות אסורות' -

זאת תאכלו, וזאת לא תאכלו. (רש"י: חלין מב. ויקרא י"ב, ג; ד; תנחומא שמני ח; ספרא שמני ב)

טו.

(ח"א יז, ג)

כִּשֶׁה'מִזְבַּח' בְּתִקּוּנוֹ, הֵינּוּ: שֶׁהָאֵכִילָה בְּכִשְׁרוֹת כְּרָאוּי - אֲזִי נִכְנָעִים ה'קִלְפוֹת', הֵינּוּ ה'כְּסִילוֹת' - כִּי אֵינּוּ נוֹתֵן לָהֶם כַּח וְחִיּוּת, כִּי־אִם כְּדִי חִיּוּנּוֹ בְּצִמְצוּם, שְׂזָה מְכָרַח לִתֵּן לָהֶם. וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי 'אֵכִילָה בְּכִשְׁרוֹת' - נִכְנָע ה'כְּסִילוֹת' וְנִתְרוּם ה'שֶׁכֶל'.

וְזֶה בְּחִינַת 'תִּקּוּן הַמִּזְבֵּחַ', בְּחִינַת (זְבָחִים נג.): "מִזְבֵּחַ בְּחֻלְקוֹ שֶׁל טוֹרֵף", בְּחִינַת (תְּהִלִּים קיא, ח): "טוֹרֵף נָתַן לִירְאוֹ" - שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה מְכַנְיַעִין וְטוֹרְפִין אוֹתוֹ, ה'קִלְפוֹת' וְה'כְּסִילוֹת'.

אָבֵל עַל־יְדֵי "פְּגַם הַמִּזְבֵּחַ" (סְפָרָה מֵח: זְבָחִים נט. ס. סב.), 'פְּגַם הָאֵכִילָה' - נוֹתֵן כַּח לְה'כְּסִילוֹת' - וְנַעֲשֶׂה מ'טוֹרֵף', 'טוֹרֵף־הַדַּעַת'.

טז.

(ספרא-המדות, עניני 'מאכלות-אסורות')

[א] מִי שֶׁכָּלַב נִשְׁכּוּ, בִּידוּעַ שְׂרַחֲמֵי־שָׁמַיִם מְסַלְקִין מִפְּנֵיו, גַּם בִּידוּעַ שֶׁנִּכְשַׁל ב'מִאֲכָלוֹת־אֲסוּרוֹת' (אֵכִילָה ח"ב ט; הַמִּתְקַדְּדִין ח"ב יא).

[ב] מִי שֶׁנִּזְהַר מ'מִאֲכָלוֹת־אֲסוּרוֹת', הוּא נִצּוֹל מ'חִיּוֹת־רַעוּת' (אֵכִילָה ח"ב י).

[ג] ל'חַן' - יִכְנִיס אוֹרְחִים. גַּם יִשְׁמַר אֶת־עַצְמוֹ מ'מִאֲכָלֵי אֲסוּר', וְיִשְׁמַר אֶת פִּיּוֹ מ'דְּבוּר־אֲסוּר' (חן ג"ד).

[ד] כָּל ה'כְּבוֹד' שֶׁל כָּל ה'מַלְכִּיּוֹת', נִכְלָלִים ב'אַרְבַּע מַלְכִּיּוֹת'. וְעַל־יְדֵי "מַעֲשֵׂה מְנוּרָה" (שְׁמוֹת כה, לא-מ; לו, יז-כד; בַּמִּדְבָּר ח, א"ד), ו'קְדוּשַׁת הַחֹדֶשׁ" (שְׁמוֹת יב, ב), ו'קְטָרֶת" (שְׁמוֹת ל, ז"ח; ל"ד-ל"ח), ו'שְׁמִירָה מִן מִאֲכָלִים טְמֵאִים" (ויקרא יא) - כָּל ה'אַרְבַּע מַלְכִּיּוֹת', מְחַזְרִים אֶת ה'כְּבוֹד שֶׁבְּתוֹכָם' לְהַשִּׁיב־יְתִבְרֵךְ (כְּבוֹד ח"ב ב).

- ענין 'חיות-טהורות וחיות-טמאות' -
(ויקרא יא, ב"ח)

יז.

(ח"א רלג)

כְּשִׁמְתַּגְּבְּרִים עַל הָאָדָם מְחַשְׁבוֹת־רַעוּת וְהַרְהוּרִים, וּמִתְחַזֵּק וּמִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם וּמִנְצֵחַ אוֹתָם - יֵשׁ לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא תַעֲנוּג גָּדוֹל מְזֶה, וְהוּא יִקָּר מְאֹד בְּעֵינָיו.

כְּמִשְׁלַל שֵׁשׁ אֵצֶל הַמַּלְכִּים לְפַעֲמִים בְּיוֹמֵי־דְּפָגְרָא: שְׁמַנִּיחִין בְּפֹה 'חִיּוֹת' שֶׁיִּנְצְחוּ זֶה עִם זֶה, וְהֵם עוֹמְדִים וּמְסַתְּכָלִים, וְיֵשׁ לָהֶם תַעֲנוּג גָּדוֹל מִן ה'נְצִיחוֹן'.

כְּמוֹ־כֵן: ה'מְחַשְׁבוֹת' בָּאִים מְבַחֲנִית ה'חִיּוֹת'. 'מְחַשְׁבוֹת־קְדוּשׁוֹת' הֵם בְּחִינַת 'חִיּוֹת־טְהוּרוֹת', ו'מְחַשְׁבוֹת־רַעוּת' הֵם בְּחִינַת 'חִיּוֹת־טְמֵאוֹת', וּמְנִיחִים בְּכּוֹנְנָה מְלַמְעֵלָה שֶׁיִּנְצְחוּ זֶה עִם זֶה, וְיֵשׁ לְהַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא תַעֲנוּג גָּדוֹל: "כְּשֶׁהָאָדָם מִתְגַּבֵּר עַל ה'חִיּוֹת־טְמֵאוֹת' וּמִנְצֵחַ אוֹתָם!"

"כל מפרסת פרסה ושסעת שסע פרסת, מעלת גרה בבהמה, אתה תאכלו" (ויקרא יא, ג)

יח.

(לקוטי הלכות, אברמן החי"ג, א - על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א נא, 'אמר רבי עקיבא')

נפשות בהמות וחיות ועופות טהורות, שנמשכין מבחינת נגה' - שרשם מבחינת ה'טהרה' שהיא בחינת ה'בחינה', שמשם משתלשל אחיזת הטמאה, שהיא בחינת נפשות בהמות וחיות ועופות טמאות, בחינת נפשות העפושם'.

ומחמת ש'נפשות בהמות וחיות טמאות' שהם בחינת ה'טהרה', נמשכין מבחינת נפשות בהמות וחיות טהורות' שהם בחינת ה'טהרה' - פי ה'טמאה' נשתלשל אחיזתה מבחינת ה'טהרה' - על-כן מחמת זה מסרה לנו התורה סימנים מבהקים לידע ולהבחין להבדיל בין בהמות וחיות טהורות לטמאות (ויקרא יא).

וזו בחינת סימני בהמה וחיה טהורה, 'מפרים פרסה ומעלה גרה' וכו' (שם יא, ג) - כי בודאי צריכין סימנים גדולים' להבחין ולהבדיל ביניהם בין הטהור ובין הטמא" (ויקרא יא, מז).

כי מחמת שה'טמאים' נמשכין מן ה'טהורים', כי שרש הטמאה נמשכת מן ה'טהרה', על-כן בקל יכולין לטעות ביניהם ולהחליף רע בטוב, טמא בטהור - פי ה'טמאה' היא בחינת ה'שקר' - שדרכו להחליף ולקלקל ולהמיר בשקרו, רע בטוב, טמא בטהור.

על-כן צוּתה התורה (שם): "להבדיל בין הקדש לבין החל ובין החיה הנאכלת וכו'" - ומסרה לנו סימנים גדולים'

להבדיל ביניהם - פי צריכין סימנים מבהקים' להבדיל ביניהם, כדי שלא יתאחז ה'שקר' שהיא ה'טמאה', ויחליף חסוֹשְׁלוֹם 'טמא' ב'טהור' כנ"ל.

יט.

(לקוטי הלכות, סימני-בהמה וחיה-טהורה, א-ב-ג - על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א יט, 'תפלה לחבנוק')

וזו בחינת סימני טהרה, שהם "מעלה גרה ומפרים פרסה" (ויקרא יא, ג). כי כידוע (זהר שמיני מא: ספר-הלכות, בשלח יח): ש'מיני בהמות וחיות טהורות', הם מבחינת נגה'. וה'טמאים', הם מבחינת קלפות הטמאות לגמרי'.

שזה בחינת 'לשון תרגום', בחינת "עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז). ו'לשונות-העמים', שהם רע-הפולל, בחינת הקלפות הנ"ל שאין בהם טוב.

ועל-כן ה'סימני-טהרה' הם: "מעלה גרה ומפרים פרסה" - פי הנפשות והחיות שבבהמות ושאר מיני החי, הם נפשות' שנפלו מגדר 'מדבר' לגדר 'חי', והם שם בבחינת "נפשות העשוקים" (זהר משפטים צו: קיג. פנחס רלד - על קהלת ד, א) - כי הם עשוקים ונגזלים שם, שנלקח מהם הדבור בנפילתם לשם. ודרך הנפש הקדושה, שמתרוממת תמיד למעלה, כי מתאווה וממשכת עצמה לשרשה תמיד.

וזו בחינת "מעלה גרה" שב'בהמה טהורה' - שה'נפשות' שבדבר הנאכל שבאו עתה ונפלו לתוך בחינת ה'חי', אינם יכולים לסבל להיות שם, והם מתרוממים ומנשאים עצמם למעלה עד הפה והצואר, ששם מקום ה'דבור', שהוא מקום ה'נפש'.

כי ה'נפשות' שבכל מיני החיים והמדברים, הן מן הדברים הנאכלים, כי האכילה היא עקר החיות וקיום הגוף, שמשם מקבל הגוף חיותו, בחינת 'נפש'. ומזה בעצמו נעשה ה'דבור' וכו'.

וכשאוכלין איזה דבר - אזי יוצאין ה'נפשות' שבהדבר הנאכל, ונתהפכין למהות נפש האוכל - כי נעשה מן ה'מאכלים', 'דמים', שהם ה'נפש' של האוכל. ואותן ה'נפשות' עולין ונעשין מהם 'דבור'.

ועל-כן בשבא ה'נפש שבמאכל' לתוך ה'חי' - אזי אינה יכולה לנוח ולשקט שם, כי דרבה להתנשא למעלה תמיד, שיהיה נעשה ממנה 'דבור'.

וזוהו בחינת "מעלה גרה" - שאין המאכל יכול להתעכל שם תכף, כי הוא מתרומם עצמו למעלה למקום הדבור כנ"ל.

וכל-זה הוא ב'מינים הטהורים' - שאין הנפשות נצודים ונתפסים שם תכף, ויש להם כח לנשא עצמם למעלה כטבעם - כי מחמת שיש שם טוב, על-כן אין נלכדים שם כל-כך, על-כן יש להם כח להתנשא למעלה למקום הדבור כטבעם.

אבל מינים הטמאים' - שיניקתם מ'לשונות העבו"ם, הפך ה'דבור הקדוש' לגמרי, ואין בהם טוב - על-כן ה'נפשות' הבאים לשם, נתפסים שם תכף- ומיד, ואינם יכולים לקום ולהתנשא ולעלות - ועל-כן אינם "מעלי גרה". ועל-כן הוא סימן טמאה בבהמה וחייה.

אבל האדם הוא להפך - כי האדם הוא גם כן אינו "מעלה גרה", כי הוא בבחינת

'שלמות לשון-הקדש' שהיא בחינת 'גדר אדם', ויש לו 'נפש קדושה'. ועל-כן אדרבא, כשהנפשות שבדבר הנאכל באים לגופו, הם נחים ושוקטים שם. ואזי נתחלק המאכל כראוי, והולך כל חלק וחלק למקומו הראוי לו.

אבל ב'בהמות' שהם בבחינת 'ערובי-הדעת', בחינת "עץ הדעת", כי הוא מערב מטוב-ורע - על-כן הנפשות הם נעים ונדים שם, ואין יכולין לנוח במקומם, ומתנשאים למעלה כנ"ל, שזה בחינת "מעלה גרה" כנ"ל.

כמו האדם כשהוא 'שכור', שדעתו מערפבת, שאזי הוא גם-כן בחינת "מעלה גרה", כי חוזר אצלו המאכל למעלה תמיד, עד שלפעמים הוא מקיאו לגמרי וכו', כי ה'שכור' הוא בבחינת "עץ הדעת טוב ורע", בחינת 'ערבוב-הדעת' וכו'. ועל-כן ה'דבור' נלקח אצלו - כי אין לו 'שלמות-הדבור' של בחינת 'אדם', שהוא בחינת 'לשון-הקדש' וכו'.

ועל-כן ב'בהמות' שמתגבר שם 'רוח-הבהמיות', בחינת 'פגם-הברית' כנ"ל, שזה בחינת 'שכרות', שהוא 'פגם היין' שבא על-ידי 'פגם-הברית' (לקוטי-מוהר"ן ח"א כט), רק שיש בהם גם-כן טוב כנ"ל - על-כן הם "מעלי גרה".

וזוהו בחינת "מפרים פרסה" - כי עקר קיום האדם, הוא על 'רגליו', שהם 'מעמידי הגוף'. ועקר קיום 'רגלי אדם' הוא על-ידי ה'דעת'. ועל-כן כשבחינת 'אדם' בשלמות, בחינת 'שלמות-הדעת', 'שמירת-הברית' - אזי הוא 'קיום הרגלין', שעקרם תלוי

ב'קדשת אדם, בחינת 'שמירת-הברית',
ש'למות-הדעת'.

ועל-כן ב'שה'דעת' מערבב - אי-אפשר
לעמד על רגליו, ואז הוא נופל
חסוֹשֵׁלוֹם, בבחינת 'חלי נופל' רחמנא-
לצלן, שהוא על-ידי 'ערבוב-הדעת' (לקוטי-
מוהר"ן ח"א כט).

ועל-כן ב'שה'אדם 'שכור', שהוא 'ערבוב-
הדעת' בנ"ל - אינו יכול לקום על
רגליו - פי בה'רגליו' מלבש בחינת ה'חיות',
בחינת ה'מחין', בבחינת 'נעוץ סופו בתחלתו'
וכו'. ועל-כן ה'רגליו' הם בחינת ה'דבור'
(לקוטי-מוהר"ן ח"ב פא), פי ה'דבור' תלוי ב'דעת'
בנ"ל.

וב'בהמות ו'חיות' שאין להם 'דבור ודעה'
- הם בבחינת 'ירידת ונפילת'
בחינת ה'חיות' שברגליו, ועל-כן אין להם
פח לעמד ולסמוך הגוף על רגליהם לבידם,
וצריכין לילך על ארבע, פי אין להם פח
רגלי אדם'.

ובה'רגליו' נפר ביותר גדל ההפרש
וההבדל שבין אדם לבהמה -
פי זה הולך בקומה זקופה על הרגליו לבידם,
והבהמה אין לה זה הפח לילך על רגליו
לבידם. וכל-זה מחמת שאין לה 'דבור ודעה',
שזהו ההפרש שבין 'גדר אדם' ל'גדר בהמה',
שמהו בא ההפרש הגדול שבתמונת צורתם,
שהוא נפר ביותר בעמידת רגליהם.

ועל-כן נפר ההפרש שבין 'טהורים'
ל'טמאים', גם-כן בה'רגליו' -
ששם בחינת ההשתלשלות החיות של
בחינת 'דבור ודעה'.

ועל-כן ב'טהורים' - שה'נפש העשוקה'
שנפלה מ'מדבר' ל'חי', אינה

כבושה ונתפסת שם כל-כך בנ"ל, על-כן
ה'חיות' בוקע ויוצא דרך ה'רגליו', ששם הוא
בחינת 'התלבשות הנפש' בנ"ל. וזהו הסימן
של "מפרים פרסה" - ש'נסדקו הרגליו' על-
ידי ה'בקוע'.

אבל ב'טמאין' - הם נתפסין שם מאד
בנ"ל, עד שאינם יכולים לבקע
וליצא כלל, ועל-כן "פרסותיהם קלוטות"
(בכורות מ:).

ב.

(לקוטי-הלכות, סימני-בהמה ו'חיה-טהורה ב, ב -
על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יז, פי מרחמם ונהגם')

וזו בחינת 'סימני בהמה ו'חיה', שהם
"מעלה גרה ומפרים פרסה" (ויקרא י, ג)
- זה רמז על 'הארת הצדיק' שעל-ידו
התקון.

פי ה'ניצוצות' שנפלו וירדו ונשתלשלו
ונתלבשו בבהמות ו'חיות, הם בחינת
'שוכני-עפר' - פי ירדו במדרגה התחתונה
מאד, והצדיק מחיה אותם, בבחינת (ישעיה כו,
יט): "הקיצו ורננו שכני עפר".

וזו בחינת "מעלה גרה". "גרה" - זה
בחינת ה'ניצוצות' והנפשות שנפלו
וירדו מאד, בבחינת (שמואל-ב יד, יד): "וכמים
המגרים [הנגרים] ארצה אשר לא יאספו". פי
ירדו מאד "כמים המגרים ארצה". ועל-ידי
'הארת-הצדיק' שמעורר ומחיה אותם, על-
ידי-זה הם בבחינת "מעלה גרה" - הינו:
שנמשך עליהם 'הארת-הצדיק'.

פי הוא יתברך "חושב לבל ידח מפנו נדח"
(שם), פי "מלא כל הארץ כבודו" (ישעיה ו,
ג). וזה בחינת "מפרים פרסה" - פי
ה'ניצוצות' שנפלו למקומות הנמוכים כאלה

בבהמות וחיות, הם "בצפרים האחזות בפח" (קהלת ט, יב) - כי הם סגורים במאסר.

אבל על-ידי 'הארת-הצדיק' שמעורר ומחיה אותם בבחינת "מלא כל הארץ כבודו" - על-ידי-זה הוא מראה להם: שגם שם במקום שהם, יש 'פתח' לצאת, כי "מלא כל הארץ כבודו", ואין שום יאוש בעולם כָּלָל.

הפך "פרסותיו קלוטות" (בכורות מ.) - שהוא בחינת שהם קלוטים וסגורים שם, ואינם יכולים לצאת.

ואמרו על-זה אנשי-שלוֹמנו: "שענין זה אנו מוצאים בענין 'מחלל-שבת' - שאף שהוא 'מחלל שבת', אבל כל-זמן שאינו מחללו בפרהסיא - עדין בכלל ישראל הוא, ועדין אין פתו עכו"ם, ואין יינו יי-ננסו!

כי נקדת ה'בושה' שיש בו עדין לבלי לעבר על רצון-השם בפרהסיא - בזה מראה: שעדין 'קדשת-ישראל' בו, ועדין בכלל ישראל הוא!

"את זה תאכלו מפל אשר במים" (ויקרא יא, ט)
- ענין 'אכילת דגים טהורים' -

"ואת החזיר וגו', טמא הוא לכם" (ויקרא יא, ז)

נא

(שיח-שרפי-קדש ח"ב לח; ח"ו שבג)

אמר רבנו ז"ל: אומרים העולם בדרך הלצה: "אחד שכבר חוטא ואוכל חזיר, לכל-הפחות שיזל שומן החזיר על זקנו!" - ואני אומר: "שלקל-הפחות לא יזל על הזקן!" - [די וועלט זאגט: "אז איינער עסט שוין חזיר, זאל אים כאטש רינען אויף די בארד!" - און איך זאג: "זאל כאטש נישט רינען אויף די בארד!"]

כאומר: שהעולם אומרים: "שזה האדם שעושה רע, אל יהיה צבוע ויסתיר מעשיו, אלא טוב שיגלה ויראו הכל את נכלותו!" - ואני אומר: "שלקל-הפחות יתביש במעשיו המגנים, ולא יגלה מעשיו ברבים!"

ויש אומרים: שפונת הדברים הוא: "שכל מה שמונע האדם עצמו מלעשות רע בעת חטאו, אפלו מעט, זה גם טוב! - וזהו שאמר: "שלקל-הפחות לא יזל משומנו על זקנו!"

נב

(ח"א יז, ח)

ו'חזינן ההוא פורא דאפיק רישא ממיא" (בבא-בתרא עד.) "פורא" - זה בחינת ה'טוב, שהם 'חלקי נשמות ישראל' עם ה'גרים'.

כי "דגים, אסיפתן הוא מטהרתן" (חלין כז; זהר שמני מב. תצא רעה:) - זה בחינת 'חלקי נשמות ישראל', בחינת (איוב לד, יד): "רוחו ונשמתו אלו יאסף"; ובחינת 'גרים', בבחינת (תהלים מז, י): "נדיבי עמים נאספו".

ועל-שם-זה נקראים ה'חכמים': "בעלי אספות" (קהלת יב, יא) - שהם מאספים ה'טוב' עם ה'גרים'.

וזה ה'טוב' עם ה'גרים' - "אפיק רישה ממיא" - הינו: שמוציא את ה'שכל' משטיפת "המים הזידונים" (תהלים קכד, ה), שהוא ה'פסילות' השוטף על ה'שכל'.

וב'לקוטי-מוהר"ן ח"א ב, בסוף; ובח"א טז: ש'צדיק-הדור נקרא דג. ובח"א ד בסוף: ש'ישראל מכנים בשם דגים].

נג.

(לקוטי-הלכות, דגים ג, ג-דה - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, ואת הערבים')

על-כן "דגים אין צריכין שחיטה" (חלין כז: שלחן-ערוך יורה-דעה יג, א) - פי דגים הם בבחינת 'שרש-הרצון', בחינת "עינא פקיהא, עינא חד דרחמי" (זהר נשא קל. קלז: האזינו רצג) - שזהו בחינת 'רעוא-דרעוין', בחינת 'מצח-הרצון'.

פי "דגים, מים מכסין עליהן" (ברכות נה:), שהוא בחינת 'מימי-הדעת', בחינת 'השגחה', שהוא עקר ה'דעת', "ואין עין-הרע שולטת בהם" (שם), דהינו: דעות חכמי-הטבע, שהם בחינת 'עין-רעה'. פי "עינים על-שם החכמה נאמר", כמו שפתיב (בראשית ג, ז): 'ותפקחנה עיני שניהם' (רש"י שם).

ועין-רעה, זה בחינת 'דעות-רעות', 'חכמות-רעות' של 'חכמי-הטבע', ואין להם שליטה ב'דגים-שבים', שחיותם מ'שרש-הרצון' - פי 'מימי-הדעת' שהוא בחינת 'השגחה', מכסה עליהם.

ועל-כן "דגים, אספתן היא מטהרתן" (חלין כז: זהר שמני מב. תצא רעה:) - זה בחינת 'רצון-דקדושה', בחינת (איוב לד, יד): "רוחו ונשמתו אליו יאסף", שהוא בחינת 'הסתלקות של צדיקים, שנאמר בהם גויעה ואספה" (בבא-בתרא טז:) - שמתקשרים נפשם ורוחם ונשמתם בשעת ההסתלקות, ב'שרש-הרצון', שזהו בחינת 'הסתלקות-משה' וכו'.

הינו: שהדגים חוזרים לשרשם תכף ביציאתן מן המים, שהוא בחינת

'שרש-הרצון', שמשם חיותן כנ"ל. ועל-כן "אין צריכין שחיטה כלל" - פי אין לבחינת ה'חיות-רעות' וכו', שום אחיזה בהם, פי הם בבחינת 'שרש-הרצון', כנ"ל.

אך אף-על-פי-כן: יש דגים-טהורים ו'דגים-טמאים' - פי כנגד 'שרש-הרצון', 'מצח-הרצון', יש בחינת 'מצח-הנפש'. וזה בחינת 'דגים-טמאים', שהם כנגד 'דגים-טהורים', שהם בחינת "עינא פקיהא", 'שרש הרצון-דקדושה'. ו'דגים-טמאים', הם כנגדם בבחינת 'מצח-הנפש', שהוא כנגד 'מצח-הרצון' וכו'.

פי אכילתנו צריכה להיות, רק בבחינת 'התגלות-הרצון' - שנזכה לקשר על-ידי אכילתנו, כל הדברים ל'שרש-הרצון' - לדעת ולהפיר ולהאמין: פי הכל ברצונו לבד ובהשגחתו לבד, לתקן פגם אכילת "עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז), שעל-ידי אכילתו נפגם ה'דעת', ונתגבר דעות 'חכמי-הטבע' שניקתם רק משם.

ועל-כן צריכין לאכל בקדושה על-פי התורה, כדי לתקן זאת - כדי לזכות על-ידי האכילה, להכניע 'חכמי-הטבע', ולקשר ה'טבע' ל'רצון', כנ"ל.

"כל אשר לו סנפיר וקשקשת במים בימים ובנחלים, אתם תאכלו" (ויקרא יא, ט) - ענין 'סנפיר הדג' -

נד.

(שיחות-ה'ר"ן רמב)

יש פח ממש בה'ראיה', שהולך 'פח-הראות' ומזיקו בפשעינו רעה.

"זֶה לָכֵם הַטָּמֵא בַשָּׂרֵץ הַשָּׂרֵץ"
עַל הָאָרֶץ וְגו'" (ויקרא יא, כט)
- עֲנִין טָמֵאת הַשָּׂרֵץ -

נו.

(ח"א ד, בפסוק)

"אָמַר רַבָּה בַר בַּר חֲנָא: זִמְנָא חָדָא הָוָה קִאֲזֵלִינָן בְּסַפִּינְתָא, וְחִזְיָנָן הָהוּא בּוֹרָא דִּיתְבָּא לָהּ אַכְלָה טִינָא בְּאוּסִיָּה, וְאִדְחִוְהוּ מִיָּא" (בבא בתרא עג:).

[פעם אחת נסענו בספינה, וראינו דג ענק, שנכנס 'שרץ קטן' בנחיריו, ומת הדג הגדול ממנו. ואז דחו אותו מי הים אל שפת הים, כדרך כל דבר מת שהמים פולטים אותו אל החוף].

פֶּרֶשׁ הַרְשָׁב"ם: "בּוֹרָא" - דג. "אַכְלָא טִינָא" - שָׂרֵץ קָטָן. "בְּאוּסִיָּה" - בְּנַחֲרֵיו שֶׁל דֵּג נִכְנָס הַשָּׂרֵץ. "וְאִדְחִוְהוּ מִיָּא" - הִדְיָחוּהוּ הַמַּיִם וְהִשְׁלִיכוּהוּ לַיַּבְשָׁה, כְּדֶרֶךְ יָם שְׂאִינוּ סוֹבֵל דְּבַר מֵת.

פֶּרוּשׁ: "סַפִּינָה" - לְשׁוֹן חֲשִׁיבוֹת, בְּחִינַת מְלָכוֹת. שְׂרָבָה בַר בַּר חֲנָה חָקַר בְּשִׁכְלוֹ אוֹדוֹת הַמְּלָכוֹת, אִיד בְּנִי־יִשְׂרָאֵל מַעְלִין אוֹתָהּ.

"וְחִזְיָנָן הָאִי בּוֹרָא" - יִשְׂרָאֵל מְבַנֵּין בְּשֵׁם דְּגִים, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (בְּרַאשִׁית מו, טז): "וַיִּדְגּוּ לָרֹב בַּקָּרֶב הָאָרֶץ".

"דִּיתְבָּא לָהּ אַכְלָא טִינָא בְּנַחֲרֵיו" - זֶה בְּחִינַת תְּפִלָּתוֹ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (יִשְׁעִיָּה מו, ט): "וּתְהִלָּתִי אֶחָטֵם לָךְ".

שְׁנַתְעָרַב שָׂרֵץ, הֵינּוּ: טָמְאָה, בְּתַפְלָתוֹ וְעִבּוּדָתוֹ, וּבְלִבָּל אוֹתוֹ, וְלֹא הָיָה יָכוֹל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הַזֶּה לְעַבֵּד עִבּוּדָתוֹ תַּמָּה.

וְדַע: שֶׁסִּגְלָה לְעֵינֵי־הָרֵעַ: 'סִנְפִּיר שֶׁל דָּג' לְעֵשֶׂן בּוֹ, וְסִמָּן: 'סִנְפִּיר' בְּגִמְטְרִיא: 'ר"ע-ע"י'. וּבִיּוֹתֵר מְסֻגָּל: 'סִנְפִּיר' שֶׁל מִין דָּגִים שֶׁקוֹרִין אוֹתוֹ: 'ש"ל-ע"י' - 'ש"ל-ע"י' - "לְשׁוֹן נוֹפֵל עַל לְשׁוֹן" (בְּרַאשִׁית־רַבָּה לֵא, ח).

נִסְחָא־אֲחֵר: לְתַלּוֹת ה'סִנְפִּיר' הַנ"ל, עַל הָאָדָם אוֹ תִינוֹק שֶׁמְדַגָּל שִׂיחָהּ לוֹ לְפַעֲמִים 'עֵינֵי־הָרֵעַ, וַיִּנְצֵל.

'עֵינֵי־הָרֵעַ' נִמְשָׁךְ מֵהָאַרְבַּע־מֵאוֹת אִישׁ שֶׁהִלְכוּ עִם עֵשׂוֹ לְהִלָּחֵם עִם יַעֲקֹב, "לְהַטִּיל עֵינֵי־רַעָה חֲסִי־שְׁלוֹם בְּמַחְנֶה שֶׁל יַעֲקֹב" (מְגִיד־מִשְׁרִים, פְּרָשַׁת וַיִּשְׁלַח), וְסִנְפִּיר' הוּא מְסַפֵּר 'אַרְבַּע־מֵאוֹת' שֶׁהוּא מְסַפֵּר 'ר"ע-ע"י' בְּמִכּוּן, כְּנֶגֶד ה'אַרְבַּע־מֵאוֹת אִישׁ שֶׁל עֵשׂוֹ הַנ"ל. וְעַל־כֵּן 'סִנְפִּיר' מִצִּיל מָזָה.

"וְאֵת אֵלֶּה תִּשְׁקָצוּ מִן הָעוֹף לֹא יֵאָכְלוּ וְגו'"
 (ויקרא יא, יג)
- עֲנִין כ"ד מִיַּי עוֹפוֹת טָמְאִים -

נה.

(חיי-מוהר"ן תקנז)

הַבַּעַל־שֵׁם־טוֹב ז"ל הַשִּׁיג וְרָאָה כָּל ה'רְפוּאוֹת, כְּמוֹ שֶׁהֵם נִקְרָאִים בְּכָל ה'שְׁבָעִים־לְשׁוֹן, בְּפֶרֶשֶׁת "כ"ד מִיַּי עוֹפוֹת טָמְאִים" (ויקרא יא, יג-ט).

מָה עָשָׂה הָאִישׁ הַזֶּה? - עָשָׂה שְׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת: (א) הִתְקַשְּׁרוֹת לְהַצְדִּיק. (ב) נְתִינַת הַצְדָּקָה. (ג) וְדוּוּי־דְבָרִים.

וְעַל־יְדֵי־זֶה שְׂאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הֵנִ"ל
 נִתְעוֹרַר בְּתִשׁוּבָה' עַל־יְדֵי
 'שְׂרָץ קָטָן' שֶׁבְנִחֲרִיו, עַל־יְדֵי שְׁהֲרָגִישׁ
 'טְמָאָה קֹטְנָה' שֶׁמְבַלְבֵּלֶת אוֹתוֹ.

גוֹרֵם עַל־יְדֵי תִשׁוּבָתוֹ: שְׁגָם הַרְשָׁעִים-
 הַגְּמוּרִים שֶׁיֵּצְאוּ מִכָּל־יִשְׂרָאֵל עַל־
 יְדֵי רַבּוּי מַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים - נַעֲשִׂים כְּפֶסֶא
 לְקַדְשָׁה, וְחוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה, וְעוֹזְרִים גַּם הֵם
 לְעוֹבְדֵי־הַשֵּׁם, שֶׁיִּבְנוּ 'בְּנִינִים־דְּקֻדְשָׁה'.

ז.ז.

(שִׁיחוֹת־הַר"ן קו)

'חֲכָמָה־אֲמִתִּית' עִם 'אֲמוּנָה', נִקְרָא
 'רְאִיָּה'. וְלַעֲמַת זֶה,
 הַחֲכָמִים שֶׁאֵין לָהֶם 'אֲמוּנָה', נִקְרָאִים "בְּעַלִּי
 רְאֵתָן" (כְּתוּבָת עו"ז), וְכִמּוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י (שָׁם):
 "שֵׁישׁ לָהֶם שְׂרָץ בְּמַחֶם" - הֵינּוּ: שֵׁישׁ לָהֶם
 טְמָאָה וּכְפִירָה בְּמַחֶם.

וְצָרִיכִין לְהִרְחִיק מֵאֲנָשִׁים אֵלּוּ אֲפִלוּ
 מִשְׁכוּנָתָם, כִּי הֵבֵל־פִּיָּהֶם מְזִיק
 לְאָדָם־כָּשֶׁר, שֶׁיִּפֹּל לְתַאֲוֹת־נְאוּף.

ז.ח.

(סְפָר־הַמִּדּוֹת, פָּבוֹד ח"ב ב)

כָּל הַפָּבוֹד' שֶׁל כָּל הַמְּלָכוּתוֹת, נִכְלָלִים
 בְּאַרְבַּע מְלָכוּתוֹת. וְעַל־יְדֵי "מַעֲשֵׂה
 מְנוּרָה" (שְׁמוֹת כה, ל"א-מ; לז, יז-כד; בַּמִּדְבָּר ח, א-ד),
 וְ"קִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ" (שְׁמוֹת יב, ב), וְ"קִטְרוֹת" (שְׁמוֹת
 ל, זח; לז-לח), וְ"שְׁמִירָה מִן מֵאֲכָלִים טְמֵאִים"
 (וַיִּקְרָא יא) - כָּל הָאַרְבַּע מְלָכוּתוֹת, מְחִזְרִים אֶת
 הַפָּבוֹד שֶׁבְתוֹכָם לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ.

וְהַרְבּ מִטְשֵׁעֵהֲרִין ז"ל צִיָּן לְשִׁמוֹת־רַבָּה טו, כח:
 "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם" (שְׁמוֹת יב, ב) - זֶה אֶחָד מֵאַרְבָּעָה דְבָרִים
 שֶׁהָרָאָה הַקִּדּוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְמַשֶּׁה בְּאַצְבָּעוֹ, לְפִי שֶׁהָיָה
 מִתְקַשֶּׁה בְּהוֹ. הָרָאָהוּ 'מַעֲשֵׂה שְׂמֹן הַמִּשְׁחָה', שֶׁנֶּאֱמַר (שָׁם
 ל, לא): "שְׂמֹן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ יִהְיֶה זֶה לִי" וְגו'. הָרָאָהוּ
 'מַעֲשֵׂה הַמְּנוּרָה', שֶׁנֶּאֱמַר (בַּמִּדְבָּר ח, ד): "וְזֶה מַעֲשֵׂה
 הַמְּנִרָה". הָרָאָהוּ הַ'שְּׂרָצִים', שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא יא, כט): "וְזֶה
 לָכֶם הַטְּמָא". וְהַ'לְבָנָה', שֶׁנֶּאֱמַר: "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם".

"בְּמִים יוֹבָא, וְטָמָא עַד הָעֶרֶב וְטָהוֹר"
 (וַיִּקְרָא יא, לב)

בְּנִין אֵב לְכָל הַטְּמָאִים שֶׁיּוֹבֵאוּ בְּמִים.
 (רַמְבַּ"ם, מְקוּאוֹת פ"א ה"ב)

"אֵךְ מַעֲיָן וּבוֹד מְקוּהָ מִים יִהְיֶה טָהוֹר"
 (וַיִּקְרָא יא, לו)

"יִהְיֶה טָהוֹר" - הַטּוֹבֵל בָּהֶם מִטְמָאָתוֹ. (רַש"י)

עֲנִינֵי 'מְקוּהָ וְטְבִילָה בְּמְקוּהָ' - נִמְצְאִים בְּפִרְשַׁת
 'טָהוֹרָה', בְּפֶסוּק (וַיִּקְרָא טו-יג): "וְרַחֵץ בְּשֵׁרוֹ בְּמִים"

**"וְכָל כָּלִי חָרַשׁ אֲשֶׁר יִפֹּל מֵהֶם אֶל תּוֹכוֹ, כָּל
 אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ יִטְמָא, וְאֵתוֹ תִּשְׁבְּרוּ" (וַיִּקְרָא יא, לג)
 - עֲנִיָּן 'שְׁבִירַת כָּלִי חָרַס' -**

שְׁבִירַתָּן הוּא טְהוּרָתָן. (פְּלִיט פ"ב מ"א)

ז.ט.

(ח"ב צ)

**"שֵׁעַר הַחֲרָסִית הָיָה בִּירוּשָׁלַיִם, שֶׁהָיָה
 מִשְׁלִיכִין שָׁם שְׁבָרֵי חָרָסִים" (רַש"י
 יְרֵמְיָה יט, ב). וְזֶה הַ'שֵׁעַר' הוּא כְּנֶגֶד פְּתַחָה שֶׁל
 גִּיהֶנָם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יְרֵמְיָה שָׁם): "וַיֵּצְאָתָּ אֶל
 גִּיא בֶן הַנֶּגֶם אֲשֶׁר פֶּתַח שֵׁעַר הַחֲרָסִית". וְ"גִי
 בֶן הַנֶּגֶם", זֶהוּ בְּחִינַת הַ'גִּיהֶנָם" (סְפָר לז: עֲרוּבִין
 יט).**

"והתקדשתם והייתם קדשים" (ויקרא יא, מד)

"והתקדשתם" – אלו מים ראשונים. (ברכות נג:)

לא.

(טיח-טרפיקדש החדש ח"ג טז)

מעשה: שהיתה סעודה בבית רבנו ז"ל, ומוהרנ"ת ז"ל וחבריו היו נוטלים ידיהם מקדם בכונה, לילך במהרה עם רבנו ז"ל על שלחנו.

ובאשר הלכו לסעד שם, אמר להם רבנו ז"ל: "דאסטאל"?! [בלשון רוסית: אל השלחן?!] – לרמז להם: **פי אצל היהודים** אם רוצים לילך לאכל, **אומרים שהולכים לטל ידיהם; ולהבדיל אצל הגוים, אומרים שהולכים אל השלחן.**

וימאז נהג מוהרנ"ת להקפיד על-זה, שלא לילך בשלחן אחר, בלי נטילת-ידיים מקדם עוד פעם, אף-על-פי שנטל כבר מקדם – **פי קשה לשמור מהפסח-הדעת, לשמור ידיו בנקיות כראוי.**

[וכן נהגו גם שאר אנשי-שלומנו להקפיד על-זה. רבי לוי יצחק בענדער ז"ל. (עין שלחן-ערוך ארח-חיים קסד, ב; קע, א; וב'משנה-ברורה קעח ס"ק מז).]

וזהו: 'ששוברין כלי-חרס בשעת השדוף':
– לרמז שני ענינים:

(א) אם היא 'אשה רעה' – תקבל הכל באהבה, ואל תבגד בה, **פי על-ידי-זה "אינך רואה פני גיהנם" (ערובין מא:).**

(ב) אם היא 'אשה טובה' – דע וזכר: שיש 'גיהנם', ולא תהיה נמשך אחר פאותה, **ותקדש עצמך כראוי!**

וכל-זה מרמזין לו: על-ידי 'שבירת כלי-חרס, שהוא בחינת 'שער החרסית', שהוא בחינת 'פתחה של גיהנם'.

(עין לקוטי-מוהר"ן ח"א ס, ח; ח"א רסה – עוד שני טעמים על שבירת כלי-חרס בשעת השדוף).

"ונטמתם בם" (ויקרא יא, מג)

אל תקרי 'ונטמתם', אלא 'ונטמטם'. (יומא לט.)

ל.

(ח"א ה, ג)

כש'נלגלתא-דמחא' אטום בטמאה (על-ידי 'חכמות-חיצוניות' ומחשבות-זרות), **כמו שכתוב (ויקרא יא, מג):** "ונטמתם בם" – **אזי אין קולו נשמע, ואי-אפשר לו לבון בתפלתו, ואי-אפשר לו לשמח.**

לקוטי תפלות

פרשת שמייני

מפתח התפלות

[א] "ויהי ביום השמיני, קרא משה לאהרן ולבניו, ולזקני ישראל" (ח"א ע).

[ב] "וירא כבוד ה' אל כל העם וגו'" - ענין 'השראת השכינה' ב'משכן' (תפלות ותחנונים ח"ב ז).

[ג-ד-ה] "זאת החיה אשר תאכלו. אך את זה לא תאכלו וגו'", "זאת תאכלו, וזאת לא תאכלו" - ענין 'מאכלות אסורות' (לקוטי תפלות ח"א יז; ח"א לז; ח"ב נ).

[ו] "זאת החיה אשר תאכלו. אך את זה לא תאכלו וגו', טמא הוא לכם". ענין 'חיות טהורות' ו'חיות טמאות', 'מחשבות טהורות' ומחשבות רעות' (תפלות ותחנונים ח"א לט).

[ז] "וכל כלי חרש אשר יפל מהם אל תוכו, כל אשר בתוכו יטמא, ואתו תשברו". שבירתן הוא טהרתן - ענין 'שבירת כלי חרס' בשדוכים (לקוטי תפלות ח"ב מו).

[ח] "והתקדשתם והייתם קדשים, כי קדוש אני". "והתקדשתם, אלו מים ראשונים". "והייתם קדשים, אלו מים אחרונים" - ענין 'נטילת ידיים' ו'מים אחרונים' (לקוטי תפלות ח"א יז).

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א ע ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ע, ו'יהי ביום השמיני')

"וְיִהְיֶה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי, קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן

וּלְבָנָיו, וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל" (ויקרא ט, א)

מִשְׁכַּנִּי אַחֲרָיו נְרוּצָה. כְּבוֹדָךְ הַגָּדוֹל
וְהַקְּדוֹשׁ הָעִירָה וְהַקִּיצָה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מֶלֶךְ הַכְּבוֹד, אֲשֶׁר
מָלָא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדָךְ, וּבַחֲסִדְךָ
הַגָּדוֹל נָתַתָּ לָנוּ צְדִיקִים-אֲמִתִּיִּים בְּכָל דּוֹר
וְדוֹר, אֲשֶׁר כְּבוֹדָךְ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ שׁוֹכֵן
אֲצִלָּם.

וּבְרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הוֹדַעְתָּ לָנוּ, כִּי אֵין
דוֹר יְתוֹם. וְגַם בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ
הַפְּלֵאת חֲסִדְךָ עִמָּנוּ, וְנָתַתָּ לָנוּ צְדִיקִים-
אֲמִתִּיִּים גְּדוֹלִים וְנוֹרְאִים, קְדוֹשׁ וְנוֹרָא
שָׁמַם, אֲשֶׁר כָּל הַכְּבוֹד-דְּקִדְשָׁה שׁוֹכֵן
אֲצִלָּם.

כִּי הֵם בְּחִינַת "מִשְׁכַּן כְּבוֹדָךְ", אֲשֶׁר
קִדְשַׁת שְׁכִינַת אֱלֹהוּתְךָ נִמְשָׁךְ וְשׁוֹכֵן
אֲצִלָּם תָּמִיד, כִּי הֵם עֲנוּיִם בְּאֵמַת
שְׁמֵימִים עֲצָמָם כְּעָפָר.

אֲשֶׁר כָּל הַבְּרִיאָה עִם כָּל פְּרֻטִיָּהּ, הַכֹּל
כְּאֲשֶׁר לְכֹל, עוֹמֵד עֲלֵיהֶם, וְהַכֹּל
נִמְשָׁךְ מֵהֶם, כִּי הֵם צְדִיקֵי יְסוּדֵי עוֹלָם,
שֶׁהֵם יְסוּד כָּל הַבְּרִיאָה, וְהַכֹּל צְרִיכִים
לְמִשְׁךָ אֲלֵיהֶם, לְקַבֵּל חַיּוֹת וְקִיּוּם מֵהֶם.

כִּי עֲלֵיהֶם עוֹמֵד הַכֹּל, וְכָל יִשְׂרָאֵל כֻּלָּם
הֵם עֲנָפִים מֵהֶם, וְנִמְשָׁכִים אֲלֵיהֶם,
וּמְקַבְּלִים כָּל הַחַיּוֹת וְהַשְּׁפַע מֵהֶם, כִּי הֵם
מְחַיִּין אֶת כָּלָם, וַיֵּשׁ לָהֶם 'פַּח-הַמּוֹשָׁךְ'
לְהַמְשִׁיךְ אֱלֹהוֹת אֲצִלָּם, וְלְהַמְשִׁיךְ כָּל בְּנֵי

הָעוֹלָם אֲצִלָּם, לְקַרְבָּם כָּלָם אֵלֶיךָ תִּתְבַּרְךָ
לְנִצָּח.

וְנִזְכָּה כְּלָנוּ לְהִתְקַרֵּב לְהַצְדִּיקִים-
אֲמִתִּיִּים בְּהִתְקַרְבוֹת גְּדוֹל,
וְלִשְׁמַע תּוֹרָתָם הַקְּדוֹשָׁה, וְלִלְמַד סִפְרֵיהֶם
הַקְּדוֹשִׁים, וְלִקְיָם אֶת כָּל דְּבָרֵיהֶם
וְעֲצוּתֵיהֶם וְשִׁיחוּתֵיהֶם הַקְּדוֹשׁוֹת
בְּשִׁלְמוֹת, בְּאֵמַת וּבִתְמִימוֹת, כְּרִצוֹנְךָ
וּכְרִצוֹנָם הַקְּדוֹשׁ.

עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה, לָשׁוּב אֵלֶיךָ
בְּתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה מִהֲרָה, בְּאֵמַת
וּבְלִב-שָׁלֵם, "בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבב מְרַב
כָּל".

וְתִזְכְּנוּ לְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל, כָּל הַתְּאוֹת-
רְעוֹת, וְכָל הַמַּדּוֹת-רְעוֹת,
וְנִזְכָּה לְבַטֵּל עֲצָמָנוּ לְגַמְרֵי, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה
לְעֲנוּה אֲמִתִּיית, בְּבַחֲיִנַת עָפָר מִמֶּשׁ.

עַד שְׁנִזְכָּה, שְׂיִהְיֶה לָנוּ גַם-כֵּן 'פַּח-
הַמּוֹשָׁךְ', וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ אֱלֹהוּתְךָ
וְקִדְשָׁתְךָ אֵלֵינוּ, וְלְהַמְשִׁיךְ כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ
לְאִמוּנָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, וְלְצְדִיקֶיךָ-הָאֲמִתִּיִּים,
וְלְעִבּוּדְתְךָ וְלְתוֹרָתְךָ הַקְּדוֹשָׁה, אֲשֶׁר גְּלִית
לָנוּ עַל-יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאְךָ, וְעַל-יְדֵי כָּל
צְדִיקֵי-הַדּוֹר הָאֲמִתִּיִּים.

וְעִזְרָנוּ וְזַכְּנוּ לְבָרַח מִן הַכְּבוֹד בְּתַכְלִית
הָאֵמַת. וְתִמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ כְּבוֹד-
דְּקִדְשָׁה, לְמַעַן שְׁמֶךָ בְּאֵמַת, כְּבוֹד
הַנְּמִשָּׁךְ מִהַצְדִּיק-הָאֵמַת שְׂיֵשׁ לוֹ 'פַּח-
הַמּוֹשָׁךְ', אֲשֶׁר הוּא מְקִים אֶת הַמְּשָׁכֵן
תָּמִיד, וְאֲצִלוֹ שׁוֹכֵן כָּל הַכְּבוֹד הָאֵמַת
דְּקִדְשָׁה, אֲשֶׁר כָּל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל, וְרֵאשִׁי, וְרֵאשִׁי,

וְשׁוֹטְרִיו, וְשׁוֹפְטָיו, מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל, כָּל־מִקְבָּלִים כָּל כְּבוֹדָם וְגִדְלָתָם מִמֶּנּוּ.

זַבְנוּ לְכְבוֹד־דְּקִדְשָׁה כְּזֹה, אֲשֶׁר עַל־יְדוֹ יִתְגַּלֶּה וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ כְּבוֹדָךְ הַגְּדוֹל בְּעוֹלָם תָּמִיד, וְתִמְלֹךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ כְּבוֹדָךְ מְהֵרָה, וְכְבוֹדָךְ יִמְלֵא כָּל הָאָרֶץ.

וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁכַתּוֹב: "אֲנִי יְהוָה הוּא שְׁמִי, וְכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן, וְתַהֲלֵתִי לְפָסִילִים". וְנֹאמַר: "סִפְרוּ בְּגוֹיִם אֶת כְּבוֹדוֹ, בְּכָל הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו. כְּבוֹד מַלְכוּתָךְ יֹאמְרוּ, וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ". "בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ. וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם, וַיִּמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן".

☪ [ב] תפלות ותחנונים ח"ב ז ☪

(על-פי שיחות-ה"ר"ן מ)

"וַיִּרְא כְבוֹד ה' אֵל כָּל הָעָם וְגו'" (ויקרא ט, כג)

- ענין 'השיראת השכינה' ב'משכן' -

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֶתְּה הוֹדַעְתָּנוּ: כִּי עָקַר הַגְּאֻלָּה שְׁגֹאֲלָתָ אוֹתָנוּ מִמִּצְרַיִם, הִיָּה בְּשִׁבִיל הַתְּכַלִּית הַזֶּה, שְׁנֹזְפָה לְכַנֵּס לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וְלִבְנוֹת שָׁם אֶת הַבַּיִת־הַמְּקֻדָּשׁ.

אֲשֶׁר שָׁם זָכוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לִרְאוֹת בְּהַתְּגַלּוֹת גְּדוֹל וְנִפְלְאָה, עֲנִין זֶה שֶׁל "עֲלִיוֹנִים לְמִטָּה וְתַחְתּוֹנִים לְמַעְלָה", כִּי אֶתְּה תִתְּבַרְךְ לְמַעְלָה מִן הַכֹּל, וְאִין לְמַעְלָה מִמֶּךָ. וּבְמִקּוֹם גְּדֻלָּתְךָ, שָׁם נִמְצָא

עֲנִוְתָנוּתְךָ. וְהוֹרַדְתָּ שְׁכִינָתְךָ כְּבִיכּוֹל לְמִטָּה, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב: "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכְכֶם".

וְצִוִּיתָ לָנוּ, לְהַקְרִיב שָׁם קִרְבָּנוֹת לְפָנֶיךָ, דִּיקָא מִמִּינִים הַשְּׁפָלִים מִבְּהֵמוֹת וְעוֹפוֹת, וְגַם מִמִּינִים הַדּוֹמְמִים וְהַצּוֹמְחִים, דְּהִינּוּ: מֶלַח וְסֹלֶת וַיִּין וְשֶׁמֶן וּמַיִם. וְהִבְטַחְתָּנוּ: שְׁיַעֲלוּ הַקִּרְבָּנוֹת לְרִיחַ־נִיחוּחַ לְפָנֶיךָ. וְעַל יְדֵי חֲכֻמָּיִךְ־הַקְּדוֹשִׁים גְּלִיתָ לָנוּ: כִּי "סְלוּקָא דְּקִרְבָּנוֹת עַד אֵין־סוּף כְּבִיכּוֹל".

אֲשֶׁר מִכָּל־זֶה רָאוּ וְהִבִּינוּ: כִּי אֶתְּה כָּל יְכוֹל וְכוֹלָלִים יַחַד, כִּי כָּל־מִשְׁרָשׁ אֶחָד יִצְאוּ, וְאֶתְּה בְּרֵאתָ אֶת כָּל־מִשְׁרָשׁ בְּחַ וּגְבוּרָה, לְהַפְּךָ כָּל דְּבָר מֵרֵאשׁוֹ לְסוּפוֹ וּמִסּוּפוֹ לְרֵאשׁוֹ. וְלַעֲשׂוֹת מִעֲלִיוֹנִים, שְׁיִהְיוּ תַחְתּוֹנִים. וּמִתַּחְתּוֹנִים, שְׁיִהְיוּ עֲלִיוֹנִים.

כִּי אֶתְּה "כָּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצֹר מִמֶּךָ מִזְמָה". "וְלֹא יִפְלֵא מִמֶּךָ כָּל דְּבָר", וּמִי יֹאמַר לְךָ מָה תַעֲשֶׂה וּמָה תִפְעֵל.

עַל־כֵּן חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ גַם עַתָּה, וְהַעֲלֵה אוֹתָנוּ מִמַּעַמְךָ נִפְלִיתָנוּ וַיִּרִידְתָּנוּ וְשִׁפְלוּתָנוּ, וּבִנְיָה עֵירְךָ, וְשִׁכְלִל הַיְכָלְךָ, וְקִבֵּץ קְבוּצַת־גְּלוּיֹת, וּפְדָה צֹאנֶךָ, וְשִׂמַח עֲדֻתְךָ.

"זָכַר עֲדֻתְךָ קִנִּיתָ קָדָם, גֹּאֲלָתָ שְׁבֹט נִחְלָתְךָ, הִר צִיּוֹן זֶה שְׁכַנְתָּ בוֹ". בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבִתְחִלָּה, וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ, וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ, וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ, וְהִשְׁבֵּב כְּהָנִים לְעַבּוֹדָתְךָ, וְלוֹוִים לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם, וְהִשְׁבֵּב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם, וְשָׁם

נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קִרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵנוּ,
תְּמִידִים כְּסֻדְרָם, וּמוֹסָפִים כְּהִלְכָתָם.

וְקַיִם לָנוּ מִקְרָא שְׁכַתוֹב: "כִּי שָׁחָה
לְעֶפֶר נַפְשֵׁנוּ, דְּבַקָּה לְאָרֶץ בְּטַנְנוּ.
קוֹמָה עֲזַרְתָּה לָנוּ, וּפָדַנּוּ לְמַעַן חֲסֹדֶךָ".
אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

⊗ [ג] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א יז ⊗

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א יז, זי"הי הם מריקים שקיהם)

"זאת החזיה אשר תאכלו. אך את

זה לא תאכלו וגו'" (ויקרא יא, ב"ד)

"זאת תאכלו, וזאת לא תאכלו" (רש"י: חלין מב.

ויקרא-רבה יג, ד; תנחומא שמייני ח; ספרא שמייני ב)

- ענין 'מאכלות אסורות' -

וְתַהֲיֶה בְּעֲזָרְנוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַגְּדוֹלִים, וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי
'מֵאֲכָלוֹת-אֲסוּרוֹת', הֵן מ'אֲסוּרֵי
דְּאוּרֵיטָא', הֵן מ'אֲסוּרֵי דְרַבָּנָן'.

וְתִשְׁמַר אוֹתָנוּ תָּמִיד, שְׁלֹא יֵאָרַע לָנוּ
שׁוּם מְכַשׁוֹל לְעוֹלָם חֵס-
וְשָׁלוֹם, וְלֹא יָבוֹא לְתוֹךְ פִּינוּ, שׁוּם מֵאֲכָל
הָאֲסוּר לָנוּ.

כִּי אַתָּה יְדַעְתָּ רְבוּנוּ דְּעֵלְמָא כְּלָא:
שְׂאֵי-אֲפֻשֶׁר לְבֶשֶׁר-וֹדָם, לְהִזְהַר
וְלְהִשְׁמַר בְּעַצְמוֹ מִכָּל מִינֵי 'מֵאֲכָלוֹת-
אֲסוּרוֹת' וּמִתְעַרְבוּתֵיהֶם, אֲשֶׁר פָּרְטִייהֶם
וְדִקְדוּקֵיהֶם רַבִּים מְאֹד וְעַצְמוֹ מְסֻפָּר,
וְאַתָּה יוֹדֵעַ גְּדֹל הַפְּגָם הָעָצוּם הַפּוֹגֵם
בְּנַפְשׁ יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי 'מֵאֲכָלוֹת-אֲסוּרוֹת'
חֵס-וְשָׁלוֹם.

עַל-כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַנְךָ, וְעֲזָרְנוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ, וְשִׁמְרֵנוּ אֶת נַפְשֵׁנוּ,
שְׂנוֹזְכָה לְהִיּוֹת נְצוּלִים וּפְרוּשִׁים וּמְבַדְּלִים
לְגַמְרֵי, מִכָּל מִינֵי 'מֵאֲכָלוֹת-אֲסוּרוֹת',
מ'נְבִלוֹת', ו'טְרָפוֹת', מ'שְׁקָצִים',
וּמ'רְמָשִׁים', מ'בֶּשֶׂר-בְּחֶלֶב', וּמ'יֵין-נְסֹךְ',
מ'חֶלֶב', ו'דָּם', מ'גֵיד-הַנְּשָׂה', ו'אֶבֶר מִן
הַחִי', וּמ'פֶת שֶׁל עֶכו"ם', וּמ'בְּשׁוּלֵי
עֶכו"ם', וּמ'שָׂאֵר כָּל מִינֵי 'מֵאֲכָלוֹת-
אֲסוּרוֹת', מֵהֶם וּמִתְעַרְבוּתֵיהֶם,
ו'מִמְשָׁהוּ חֶמֶץ בַּפֶּסַח'.

מִכָּלֵם תִּשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הָעֲצוּמִים, שְׁלֹא יִכְנָסוּ לְתוֹךְ
פִּינוּ, וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ, וְנִהְיֶה
אֲנַחְנוּ וְצִאֲצָאֵינוּ, נְקִיִּים וְטְהוּרִים
וּמְבַדְּלִים מֵהֶם לְגַמְרֵי, וְתִקְדָּשׁנוּ
בְּקִדְשֶׁתְּךָ הָעֲלִיוֹנָה.

וְתַקַּיִם בָּנוּ מִקְרָא שְׁכַתוֹב: "וְהֵייתֶם לִי
קְדוֹשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי". חוּס
וְחָמַל עָלֵינוּ, וּפָדַנּוּ וְהִצִּילֵנוּ וּמְלִטְנוּ מִכָּל
מִינֵי טוּמְאוֹת, וּמִכָּל הַדְּבָרִים הַמְּשַׁקְּצִין
אֶת הַנֶּפֶשׁ, וְקִדְשָׁנוּ בְּכָל מִינֵי קִדְשׁוֹת.

וְנִזְכָּח עַל-יְדֵי אֲכִילַתְנוּ בְּקִדְשָׁה,
לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל כְּסִילוֹת דַּעְתָּנוּ,
וְכַעוֹר מַעֲשֵׂינוּ, וְתַעֲזָרְנוּ שִׁיְהִי נִשְׁלָם
דַּעְתָּנוּ, עַל-יְדֵי אֲכִילַתְנוּ בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה
כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב.

☪ [ד] לקוטי תפלות ח"א לז ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א לז, 'דרשו ה' ועזו')

"זאת החיה אשר תאכלו. אך את

זה לא תאכלו וגו'" (ויקרא יא, ב-ד)

"זאת תאכלו, וזאת לא תאכלו" (רש"י: חלין מב.

ויקרא-רבה יג, ד; תנחומא שמני ח; ספרא שמני ב)

- ענין 'מאכלות אסורות' -

וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִינוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
מ'מאכלות אסורות', ולא
יבא לתוך פינו שום דבר האסור לנו, ולא
נפשל לעולם ב'נבלות וטרפות', אפלו
בשוגג ובאנס.

וְתִצִּיל אוֹתֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, מ'שוחטים
שאינם הגונים', ותפריש אותנו
ותבדיל אותנו, מכל מיני נבלות וטרפות
דאורייתא ודרבנן.

וְתִזְמִין לָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ תָּמִיד, שוחטים
הגונים וכשרים, ותהיה עמָהם
תמיד, ותשמר אותם ואותנו, שלא יפְּשְׁלוּ
עמך ישראל על-ידם לעולם ב'נבלות
וטרפות' חס-ושלום.

וְנִזְכָּה, שִׁיהִיָּה נִמְשָׁךְ עַל-יְדֵי-זֶה עָלֵינוּ,
שפע טובה וברכה ורחמים
וחיים ושלום, ונזכה לפרנסה טובה
בכבוד, בלי שום יגיעה וטרחא וטרדא
כלל.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן
שִׁמְךָ, וְלְמַעַן שְׂכִינַת עֲזֶךָ, וְלְמַעַן
אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, וְלְמַעַן כָּל
הַצַּדִּיקִים-אֲמֵתִיִּים. וְעֲזָרְנוּ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ,
וְהִצִּילְנוּ, וּמְלִטְנוּ, מ'שוחטים רעים',
מ'שוחטים שאינם הגונים'.

וְשִׁמְרֵנוּ תָּמִיד, שְׁלֹא יִבֹּא לְתוֹךְ פִּינוּ,
שום מכשול נבלה וטרפה, כי
אתה "כל תוכל, ולא יבצר ממך מזמה",
ובינך הכל, ואתה יכול לשמר אותנו גם
עכשיו בדורות הללו, מ'נבלות וטרפות',
ומ'שוחטים שאינם הגונים'.

חוֹם וְחַמַּל עָלֵינוּ, לְמַעַנְךָ וְלֹא לְמַעַנְנוּ,
וקדשנו בקדשֶׁתךָ, והבדילנו מן
'מאכלות אסורות', כמו שכתוב:
"וַאֲבָדִיל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי".

וְנִזְכָּה לְקִיָּם מִקְרָא שְׁכָתוּב: "וְאֲנָשִׁי
קָדַשׁ תִּהְיוּן לִי, וּבִשָּׂר בִּשְׂדֵה
טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ, לְכָלֵב תִּשְׁלַכוּן אֹתוֹ".
וכתיב: "וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים, כִּי
קְדוֹשׁ אֲנִי". ויקים מקרא שכתוב: "טָרֵף
נָתַן לִירְאָיו, יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ".

☪ [ה] לקוטי תפלות ח"ב נ ☪

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב כט, 'כשארע שאלה בבית
האדם')

"זאת החיה אשר תאכלו. אך את

זה לא תאכלו וגו'" (ויקרא יא, ב-ד)

"זאת תאכלו, וזאת לא תאכלו" (רש"י: חלין מב.

ויקרא-רבה יג, ד; תנחומא שמני ח; ספרא שמני ב)

- ענין 'מאכלות אסורות' -

וּבְבִין יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
ואלהי אבותינו, עושה נפלאות
בכל-עת, שתהיה עמי תמיד, ותשמר
אותי שלא אפְּשֵׁל לְעוֹלָם בְּשׁוֹם
'מאכלות אסורות' חס-ושלום, ולא
יזדמן שום 'תערוכות אסור בהתר' בביתי
לְעוֹלָם.

וַאֲפֹלוּ אִם לַפְעָמִים בְּאִיזָה אוֹנָס,
 יתְעַרֵב מֵעַט אֲסוּר בְּהִתֵּר, יִהְיֶה
 בְּטֵל בְּמַעוּטוֹ בְּהִתֵּר, שְׂיִהְיֶה הַהִתֵּר מְרַבָּה
 מִמֶּנּוּ, כְּשֶׁעוֹר שְׂיִוָּכַל לְבַטְלוֹ כְּפִי דִינֵי
 תוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה.

בְּלִיעֵל", וְ"לוֹלֵי יִהוּה שְׁהִיָּה לָנוּ בְּקוּם
 עֲלִינוּ אָדָם, אֲזֵי חַיִּים בְּלַעוֹנוּ".

עַל-כֵּן חוּס וְחַמֵּל נָא עֲלִינוּ, וְתֵן בְּנוֹ
 כַּח וּגְבוּרָה וְעֲצָה וְשִׁכְלָ-
 דְקַדְשָׁה, אִיךָ לְהִתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם וּלְנַצֵּחַ
 אוֹתָם.

כִּי אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ: גְּדֹל יִקְרַת
 הַמַּחְשְׁבוֹת-קְדוּשׁוֹת, שֶׁהֵם מְבַחֲיֵנֵת
 הַחַיּוֹת טְהוֹרוֹת וְקְדוּשׁוֹת, שֶׁבְּמִרְכָּבָה
 הָעֲלִיוֹנָה הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה.

וְלִהְפֹךְ: גְּדֹל גְּנוּת וּפְגָם הַמַּחְשְׁבוֹת-
 רְעוּת, שֶׁהֵם מְבַחֲיֵנֵת הַחַיּוֹת-
 טְמֵאוֹת, שֶׁבְּמִרְכָּבָה דֶּסְטְרָא-אַחֲרָא
 רַחֲמָנָא-לִיצְלָן.

וּבְשֶׁהָאָדָם מִתְגַּבֵּר עַל הַמַּחְשְׁבוֹת-
 רְעוּת, שֶׁהֵם מְבַחֲיֵנֵת
 הַחַיּוֹת-טְמֵאוֹת, וּמְנַצֵּחַ אוֹתָם, יֵשׁ לְהַשִּׁים-
 יִתְבָּרֵךְ תַּעֲנוּג גְּדוֹל מְזָה.

וְאַתָּה הוֹדַעְתָּנוּ: שְׂאִי-אֶפְשָׁר בְּשׁוּם
 אֶפֶן בְּעוֹלָם שְׂיִהְיוּ שְׁנֵי מַחְשְׁבוֹת
 בְּיַחַד, עַל-כֵּן בְּנִקְלָ יְכוּלִין לְגַרֵּשׁ
 הַמַּחְשְׁבוֹת-רְעוּת רַק בְּשֵׁב וְאֵל תַּעֲשֶׂה.

דְּחִינּוּ: שְׁלֵא לְחַשֵּׁב אוֹתָהּ הַמַּחְשְׁבָה,
 רַק לְהַמְשִׁיךְ הַמַּחְשְׁבָה תְּכֵף,
 לְתוֹךְ מַחְשְׁבָה אַחֲרֵת שֶׁל תּוֹרָה וְעִבּוּדֵת
 יִהוּה, אוֹ אֶפְלוּ שֶׁל מִשְׁא-וּמִתָּן, וּמִמִּילָא
 תְּסַתְּלַק הַמַּחְשְׁבָה-רְעָה.

וְאִין צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת מְלַחְמוֹת עִם
 הַמַּחְשְׁבוֹת-רְעוּת, וְלֵא לַעֲשׂוֹת
 תְּנוּעוֹת מְשֻׁנוֹת, כְּגוֹן לְנַעֲנַע בְּרֵאשׁוּ
 וְכִיּוּצָא, בְּכַדֵּי לְגַרֵּשׁ הַמַּחְשְׁבוֹת-רְעוּת.

☪ [ו] תְּפִלוֹת-וְתַחֲנוּנִים ח"א לט ☪
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רלב, 'כְּשֶׁמִּתְגַּבְּרִים מִחְשְׁבוֹת-
 זָרוֹת')
 "זֹאת הַחִיָּה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ. אִךְ אֵת זֶה לֹא
 תֹאכְלוּ וְגו', טְמֵא הוּא לָכֵם" (ויקרא יא, ב-ח)
 עֲנִין 'חַיּוֹת-טְהוֹרוֹת' וְ'חַיּוֹת-טְמֵאוֹת',
 'מַחְשְׁבוֹת-טְהוֹרוֹת' וּמַחְשְׁבוֹת-רְעוּת'

"יִהוּה אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל
 אֲבֹתֵינוּ, שְׁמֵרָה זֹאת לְעוֹלָם
 לִיצֵר מַחְשְׁבוֹת לְבַב עַמּוּךְ, וְהִכֵּן לְכַבֵּם
 אֵלֶיךָ".

"לְמָה יִהוּה תַעֲמֹד בְּרַחוּק, תַּעֲלִים
 לַעֲתוֹת בַּצָּרָה. בְּגֵאוֹת רָשָׁע יִדְלַק
 עֵינָי, יִתְפָּשׂוּ בְּמִזְמוֹת זֹו חָשְׁבוּ. רַבַּת אֲדֹנָי
 רִיבֵי נַפְשֵׁי, גְּאֵלְתָּ חַיִּי. רְאִיתָה יִהוּה
 עֹתְתֵי, שְׁפָטָה מִשְׁפָּטֵי. רְאִיתָה כָּל
 נִקְמָתָם, כָּל מַחְשְׁבָתָם לִי. שְׁמַעְתָּ חֲרִפְתָּם
 יִהוּה, כָּל מַחְשְׁבָתָם עָלַי. יִהוּה הִפִּיר עֲצַת
 גּוֹיִם, הִנִּיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה יָדַעְתָּ גְּדֹל רַבּוּי
 הַמַּחְשְׁבוֹת-רְעוּת וְהַרְהוּרִים-
 רְעִים הַשׁוֹטְטִים עַל מַחֲנוּ בְּכָל עֵת.

כִּי עַקֵּר הָאָדָם הוּא הַמַּחְשְׁבָה, וְעַל-כֵּן
 מִתְגַּבְּרִין בְּכָל פַּעַם הַמַּחְשְׁבוֹת-רְעוּת
 שֶׁהֵם מְבַחֲיֵנֵת "אָדָם דֶּסְטְרָא-אַחֲרָא, אָדָם

רק לבלי להשגיח עליהם כלל, ולעשות את שלו במה שהוא עוסק, בתורה, או תפלה, או משא ומתן, ולבלי להסתפל לאחוריו כלל, ועל-ידי-זה ממילא יסתלקו ממנו כל המחשבות-רעות.

על-בין זכנו נא מעתה, לגרש את המחשבות-רעות, ולבטלם בבטול גמור, שלא יעלו עוד על דעתנו כלל, ולחשב תמיד רק מחשבות קדושות וטהורות.

ויקיים בנו מקרא שכתוב: "גל אל יהוה מעשיך, ויכנו מחשבתך". ונאמר: "רבות מחשבות בלב איש, ועצת יהוה היא תקום. עצת יהוה לעולם תעמד, מחשבות לבו לדר ודר". ונאמר: "כי אנכי ידעתי את המחשבת אשר אנכי חשב עליכם נאם יהוה, מחשבות שלום ולא לרעה, לתת לכם אחרית ותקוה". אמן כן יהי רצון.

❁ [ז] לקוטי-תפלות ח"ב מזו ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב צ, טעם שבירת פלי-חרס)
 "וכל כלי חרש אשר יפל מהם אל תוכו, כל אשר בתוכו יטמא, ואתו תשברו" (ויקרא יא, לג)
 "שבירתן הוא טהרתן" (פלים פ"ב מ"א)
 - ענין 'שבירת פלי חרס' בשדוכים -

"אלוהיך יהוה אקרא, ואל אדני אתחנן. מה בצע בדמי, ברדתי אל שחת, היודך עפר היגיד אמתך. שמע יהוה וחנוני, יהוה היה עוזר לי". ורחם

עלי ועל זרעי, ועל כל עמך בית ישראל, והצילנו מדינה של גיהנם.

ובכן תרחם על כל עמך בית ישראל הצריכים למצא זוגם, שיזכו למצא זוגם מהרה, זוגם האמתי, זוגם ההגון להם מן השמים.

ויזכה כל אחד להתעורר אליך בשעת ההתקשרות, לזכר בהתכלית והסוף, בשעת 'שבירת פלי-חרס' בעת התנאים, שיזכר על-ידי-זה "בשער החרסית שהיה בירושלים, שהוא פתחה של גיהנם".

למען לא יבגד באשתו הפשרה, ויזהר מלגרשה אפלו אם יש לו יסורים ממנה חס-ושלום, כי יזכר בענש המר של גיהנם שינצל ממנו על-ידי-זה.

כמו שאמרו רבותינו זכרונם-לברכה: "שמי שיש לו אשה רעה, אינו רואה פני גיהנם, וצריך לקבל באהבה.

ובן יזכיר את-עצמו: שאם תהיה אשה טובה פרצונו, שיהיה זהיר וזהיר מלהרבות תאותו חס-ושלום, ויזכר ויזכר שיש גיהנם, ויחמל על-עצמו ויקדש את-עצמו בזווגו, בתכלית הקדשה כראוי לאיש הישראלי, ויזכר ולא ישכח ענש המר של גיהנם שבא על פגם-הברית, חס-ושלום רחמנא-לצלן.

רחם עלי ועל זרעי ועל כל ישראל, ותסבב ברחמיך סבות לטובה, באפן שנזכה למלט ולהציל נפשנו מן הגיהנם, ומכל מיני עונשים ודינים בזה

ובבא, כי "מה בצע בדמי ברדתי אל שחת, היודך עפר היגיד אמתך", "יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי".

☪ [ח] לקוטי-תפלות ח"א יז ☪

(על-פי לקוטי-מונהר"ן ח"א יז, זיהי הם מריקים שקיהם)

"והתקדשתם והייתם קדשים, כי קדוש אני"

(ויקרא יא, מד)

"והתקדשתם" - אלו מים ראשונים. "והייתם

קדשים" - אלו מים אחרונים. (ברכות נג:)

- ענין 'נטילת-ידי' ו'מים-אחרונים' -

ונזכה שלא יהיה שום פח להסטר-א-אחרא, לינק כלל משלחנו

ואכילתנו, כי-אם מעט דמעט חיות המכרח לתן להם בצמצום גדול כפי רצונך הטוב, ולא יותר מההכרח כלל.

ונזכה לקים מצות נטילת-ידיים,

במים ראשונים ואחרונים,

כראוי בשלמות, ונזכה לקדש ידינו על-

ידי נטילת-ידיים, וימשך עלינו קדשה

וטהרה שלמה על-ידי נטילת-ידיים

ראשונים ואחרונים. ויקים בנו מקרא

שכתוב: "והתקדשתם והייתם קדושים,

כי קדוש אני יהוה".

פְּרֻשַׁת פְּרָה

– ענין 'פְּרֻשַׁת פְּרָה' –

א.

(ח"ב עד)

"אחר פורים קורין פְּרֻשַׁת פְּרָה", שהוא 'הכנה לפסח' – **"כדי שיהיו נזהרין לטהר מטמאת מת, שיהיו טהורין לעשות הפסח"** (מגלה ל.).

ובתחלה הוא בחינת 'פור', כי **"פורים על שם הפור"** (אסתר ט, כו), **ואחר-כך נעשה 'פְּרָה'** (עין פרי-עץ-חיים, פורים פ"ו; עץ-חיים שער ט פ"ז).

– עניני 'פְּרָה אֲדוּמָה' –

"ויקחו אליך פרה אדמה תמימה, אשר אין בה מום, אשר לא עלה עליה על. ושחט אתה לפניו. והזה וכו' שבע פעמים. ושרף את הפרה לעיניו. ולקח הכהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת, והשליך אל תוך שרפת הפרה. ואסף איש טהור את אפר הפרה. וביום השביעי יטהר. ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת. והזה וכו' וביום השביעי"

(במדבר יט, ב-ג-ד-ה-ו-ז-ח-ט-י-יא-יב-יג-יד-טו)

דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה. האי "פרה" – לדכיותא קא אתינא. לדכאה למסאבי. "פרה" – דמבילת מן 'שמאלא'. ומאן הוא ל'שמאלא', 'שור', כמה דאת אמר (יחזקאל א. י): **"ופני שור מהשמאל"**.

"אדומה" – סומקא פוודא, דכתיב (שיר-השירים ב. ב): **"כשושנה בין החוחים"**. "אדומה" – גזרת דינא. "תמימה" – מאי "תמימה"? כמה דתנינן (בבא-קמא): **"שור תם ושור מועד"**. "שור תם" – דינא רפינא. "שור מועד" – דינא קשינא. אוף

הכא: **"תמימה"** – דינא רפינא, גבורה תתאה, דא היא "תמימה". **"גבורה עלאה"** – דא היא דינא קשינא, והיא 'יד התזקה' תקיפא.

"אשר אין בה מום" – כמה דאת אמר (שיר-השירים ד. ז): **"כלך יפה רעיתי ומום אין בך"**. **"אשר לא עלה עליה עול"**. **"על"** פתיב, כמה דאת אמר (שמואל-ב. כג, א): **"ונאם הגבר הוקם על"**. מאי טעמא, בגין דהיא **"שלומי אמוני ישראל"** (שם כ, יט) וכו'.

כל מלה דהאי "פרה", היא ב'שבע', ז' פבוסים וכו', והא אתמר, מאי טעמא, בגין דהיא 'שבע שני שמטה', ובת-שבע' אתקרי, ועל דא כל עובדי ב'שבע'.

(זהר חסות קפ:)

ב.

(ח"א נה, ד-ה-ו)

על-ידי 'חזק הראיה' של הצדיק – שרואה 'צדקת השם' – שהקדוש-ברוך-הוא מחליש 'פח הדין', ומסלקו מהרשע לטובת הצדיק – על-ידי-זזה נתחזק אמונתו, ויכול להתפלל – כי לבו נתפשט מעקמימותו שהיה לו מקדם, ונתישר, בבחינת (תהלים לו, יא): **"וצדקתך לישרי לב".**

כי מתחלה נעקם לבו מלהאמין בשלמות בהשם-יתברך – כי היה גדמה לו: שעות חס-ושלום הקדוש-ברוך-הוא את ה'דין'.

אבל עכשו שרואה 'צדקות השם' – נתישר לבו בשלמות אמונה – ואז מחזק את-עצמו, ומתפלל על צרכיו.

כי עקר ה'תפלה', היא על-ידי 'אמונה' – שמאמין שהכל ברשות הקדוש-ברוך-הוא, אפלו לשנות הטבע, ו"אין הקדוש-ברוך-הוא מקפח שכר כל בריה" (פסחים קיח. בבא-קמא לח: ועוד), **"כי צדיק ה'" (תהלים קיא, ז).**

וְזָהוּ בְּחִינַת (במדבר יט, ב): **"פְּרָה אֲדוּמָה"** - כְּמֵאֲמַר הַזֶּהר (חקת קפ: - מובא לעיל כל לשון הזהר): **"פְּרָה דְקַבִּילַת מְשׁוֹר"**.

"פְּרָה" - זֶה בְּחִינַת 'תַּפְּלָה', בְּחִינַת (הושע יד, ג): **"וַיִּשְׁלַמָּה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ"**.

'דְקַבִּילַת מְשׁוֹר' - בְּחִינַת 'הַסְתַּכְּלוּת', לְשׁוֹן (במדבר כד, יז): **"אֲשׁוּרְנוּ וְלֹא קָרוֹב"**.

וְזָהוּ (שם יט, ב): **"אֲדָמָה תְּמִימָה"**. **"אֲדָמָה"** - דָּא גְזַרְת דִּינָא. תְּמִימָה - דָּא שׁוֹר תָּם, דִּינָא רַפְיָא (זהר שם).

הֵינּוּ: שְׂרׁוּאָה שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַחְלִישׁ כַּח הַדִּין, וּמְסַלְקוּ מֵהַרְשַׁע לְטוֹבַת הַצַּדִּיק.

"אֲשׁוֹר" לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עַל" (במדבר שם) - **"דָּא שְׁלוּמֵי אַמוּנֵי יִשְׂרָאֵל"** (זהר שם, על-פי שמואל-ב כ, יט) - זֶהוּ בְּחִינַת 'חֲזוּק' אַמוּנָה, בְּחִינַת 'תַּפְּלָה', שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי 'חֲזוּק הָרְאִיָּה' בְּנִל - בְּחִינַת: **"וַצַּדִּיקֶיךָ לְיִשְׂרָאֵל לֵב, בְּנִל"**.

וְזָהוּ בְּחִינַת **"עֶפֶר וְאֶפֶר"** הַנֶּאֱמָר בַּפְּרָה (במדבר יט, ט"ז) - **כִּי הִ'תַּפְּלָה צְרִיכָה לְבְּחִינַת עֶפֶר וְאֶפֶר"**.

"אֶפֶר" שֶׁבַתַּפְּלָה הוּא - שֶׁבִשְׁעַת הַתַּפְּלָה, צְרִיךְ לְהַכְנִיעַ הָרַע שֶׁבַפֶּרֶט, וְהָרַע שֶׁבַפְּלָל, תַּחַת הַטּוֹב.

"הָרַע שֶׁבַפְּלָל" - בְּבְחִינַת (מלאכי ג, כא): **"וְעִסּוֹתֶם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אֶפֶר תַּחַת כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם"** - הֵינּוּ: הַתַּפְּלוּת שֶׁל פּוֹשְׁעֵי-יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּתְפַּלֵּל עִמָּהֶם, יְבַטֵּל הָרַע שֶׁלָּהֶם, וַיַּעֲשֶׂה מֵהָרַע כִּסּא לְקַדְשָׁה.

וְ"הָרַע שֶׁבַפֶּרֶט" - שֶׁמְבַטֵּל גּוֹפוֹ וְחַמְרוֹ הַמְגַשֵּׁם בְּשַׁעַת הַתַּפְּלָה.

וְ"עֶפֶר" שֶׁבַתַּפְּלָה - שֶׁיִּקָּשֶׁר עֲצָמוֹ עִם ה'שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר', וַיַּעֲזֹר אוֹתָם בַּתַּפְּלוּתוֹ, שֶׁיִּתְפַּלְלוּ עִמּוֹ, בְּבְחִינַת (ישעיה כו, יט): **"הִקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שִׁכְנֵי עֶפֶר"**. וְזָהוּ שֶׁאֲמַר אַבְרָהָם בַּתַּפְּלוּתוֹ (בראשית יח, כז): **"הֲנִיחָ נָא הוֹאֲלָתִי לְדָבָר אֶל ה', וְאַנְכִי עֶפֶר וְאֶפֶר"**.

וְלַעֲזֹר 'שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר' - זֶה יֵשׁ בַּפֶּרֶט וּבַכָּלל.

'בַּפֶּרֶט': הֵינּוּ: 'חֻלְקֵי נַפְשֵׁי-רוּחֵי-נִשְׁפָּה שֶׁל' שֶׁבָּאוּ כָּבֵד בְּגִלְגּוּל וְנִתְקַן.

וְ"בַכָּלל": הֵינּוּ: 'נַפְשֵׁי-רוּחֵי-נִשְׁפָּה שֶׁל שׁוֹכְנֵי-עֶפֶר אַחֲרִים' - לַעֲזֹר אוֹתָם שֶׁיִּתְפַּלְלוּ עִמּוֹ.

וְזָהוּ בְּחִינַת **"שִׁבְעָה שִׁבְעָה"** הַנֶּאֱמָר בַּפְּרָה (במדבר יט, ד"ב-י"ט), שֶׁכָּל עֲנִינָה 'שִׁבְעָה', כְּמוֹבָא (זהר שם; זהר אַחֲרֵי עוֹ: - בַּמְדַּבְּרֵי רַבָּה יט, ב): **"שִׁבְעָה כְּבוֹסִין, שִׁבְעָה כְּהַנִּים וְכוּ"** (שִׁבְעָה פְּעָמִים שִׁבְעָה - שִׁבְעַת פְּרוֹת, שִׁבְעַת שְׂרָפוֹת, שִׁבְעַת הַזְּאוֹת, שִׁבְעָה כְּבוֹסִין, שִׁבְעָה טְמֵאִים, שִׁבְעָה טְהוֹרִים, שִׁבְעָה כְּהַנִּים) - זֶהוּ בְּחִינַת 'תַּפְּלָה', בְּחִינַת (תהלים קיט, קסד): **"שִׁבְעַת בַּיּוֹם הִלְלָתֶיךָ"**.

"עֵץ אֶרֶז וְאֶזוֹב וְשָׁנִי תוֹלְעֵת" הַנֶּאֱמָר בַּפְּרָה (במדבר יט, ו) - הֵם בְּחִינַת ה'שְׁלֹשָׁה דְבָרִים', שֶׁלֹּשׁ קוֹלוֹת, שֶׁצְּרִיךְ לְתַקֵּן בַּתַּפְּלוּתוֹ.

(א) "אֶרֶז" - זֶה בְּחִינַת (קהלת ה, ב): **"קוֹל כְּסִיל בְּרַב דְּבָרִים"**, לְהַעֲלוֹת אֶת הַנּוֹפְלִים בְּ'אִמוּנוֹת-כְּזָבוֹת', בְּחִינַת "דְּרָכֵי הָאֱמֹרִי" (שִׁבְת פ"ו מ"י; שִׁבְת סז; תּוֹסֵפְתָא שִׁבְת פ"ח), שֶׁנֶּאֱמָר בְּ'אֱמֹרִי' (עמוס ב, ט): **"כְּגִבְהַת 'אֶרְזִים' גְּבָהוּ"**, וְהַגְּבוּהַי-קוּמָה הֵם 'כְּסִילִים' עַל-פִּי-רוֹב.

(ב) "אזוב" - זה בחינת (שמות לב, יח): "קול ענות אנכי שמע" - שעל-ידי פונת-הלב' בתפלה - מתקן את אלו 'ששכלם יותר ממעשיהם', בחינת 'קטני-קומה', בחינת 'אזוב'.

(ג) "ושני תולעת" - זה בחינת (תהלים מד, יז): "מקול מחרף ומגדף", בחינת (תהלים כב, ז): "ואנכי תולעת' ולא איש, חרפת אדם ובזוי עם" - שצריך להפך כל ה'בזיונות' ל'כבוד', ולבטל את-עצמו מכל וכל כשעומד בהיכל המלך.

וזהו "שחיטה שרפה אסיפה" הנאמר בפרה (במדבר יט, גה-ט).

(א) "שחיטה" - זה בחינת 'בטול אמונת-בסילים', בחינת (הושע ה, ב): "ושחטה שטים העמיקו".

(ב) "שרפה" - זה בחינת 'חזוקת-הלב', בחינת (תהלים לט, ד): "חם לבי בקרבי".

(ג) "אסיפה" - זה בחינת 'בטול הבזיונות של השונאים', בחינת (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את חרפתי".

ג.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר א, יב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רפב, 'אזמרה לאלקי בעודי')

פרשת פרה, הוא בחינת 'תשובה', בחינת (במדבר רפב יט, ח): "תבא אמו ותקנח על בנה".

כי על-ידי ה'נקודות-טובות' שמוצאין - על-ידי-זה נכנע ה'רע', ועל-ידי-זה זוכין באמת ל'תשובה'.

וזה בחינת (זהר חקת קפ: - על במדבר יט, ב): "פרה אדמה תמימה". "אדמה" - דא דינא קשיא. 'תמימה' - דא דינא רפא.

דהינו: כשהוא בבחינת 'דינא קשיא', שמתגבר ה'רע', בחינת 'דינא קשיא', חס-ושלום - אזי צריך לרפות ה'דין', על-ידי שמוצא בעצמו 'איזה נקדה-טובה' עדין.

וזה בחינת (במדבר יט, ב): "אשר אין בה מום, אשר לא עלה עליה על" - כי ה'נקדה-טובה', היא בחינת "יונה תמה" (על-פי שיר-השירים ה, ב: "יונתי תמתי". עין בפנים אות ז), שאין בה שום מום, כי היא נאה ויפה, בחינת (שם א, ה): "שחורה אני ונאנה".

וזה בחינת (פיוט לפרשת-פרה): "מטהר טמאים, ומטמא טהורים" - כי זאת הבחינה, מה שדן את-עצמו לכף-זכות, ומוצא בעצמו 'נקודות-טובות', זאת הבחינה מטהרת טמאים ומטמא טהורים.

כי מי שהוא במדרגה התחתונה - צריך דוקא למצא זכות בעצמו כדי שלא יפול לגמרי חס-ושלום, ועקר טהרתו ותשובתו על-ידי-זה דיקא.

אבל מי שהוא טהור - בשיחזיק עצמו במדרגת הטוב - בודאי נפגם על-ידי-זה, כי יפל ל'גדלות' חס-ושלום, וכמו שאמרו רז"ל (נדה ל:): "אפלו כל העולם כלו אומרים לך 'צדיק אתה!' היה בעיניך כרשע".

על-כן אמרו: "כרשע!" - ולא 'רשע גמור' חס-ושלום! - כי אסור להחזיק עצמו ל'רשע גמור' חס-ושלום.

רק אדרבא: כשנדמה לו שהוא 'רשע גמור' חס-ושלום, ואפלו אם האמת הוא כך חס-ושלום - אף-על-פי-כן צריך לחפש ולבקש, למצא בעצמו 'נקדה-טובה', לבל יהיה חס-ושלום 'רשע גמור'.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִטְהַר, וְזוֹכָה לְתַשׁוּבָה. וְזֶה
בְּחִינַת: "מְטַהֵר טְמֵאִים,
וּמְטַמֵּא טְהוֹרִים", כַּנֵּל.

ד.

(לקוטי-הלכות, נפילת-אפים ד, יט)

'פְּרֻשֶׁת פָּרָה אֲדָמָה' מְגַלָּה לָנוּ: שְׂאִי-
אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין שׁוּם טַעַם
בְּמִצְוֹת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ, וְאֶסוּר לְהַרְהֵר
בָּזֶה כָּלֵל.

כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (במדבר יט, ב): "זאת חקת
התורה", וכמו שפרש רש"י שם (על-פי
במדבר-רבה יט, א; תנחומא חקת ג; ח; מדרש תהלים ט;
ילקוט קהלת יב, י; ועוד): "לפי שהשטן ואמות-
העולם מונין את ישראל מה מצוה הזאת
ומה טעם יש בה, לכך פתוב 'חקה', לומר:
חקה חקקתי, גזרה גזרתי, אין לך רשות
להרהר אחריה".

וְזֹאת הַמִּצְוָה שֶׁל 'פָּרָה אֲדָמָה' - לֹא
לְלַמֵּד עַל עֲצָמוֹ יֵצֵא, אֶלָּא לְלַמֵּד עַל
הַכָּלֵל כֻּלּוֹ יֵצֵא" (ספרא ויקרא, ברייתא דרבי ישמעאל)
- לְגַלּוֹת וּלְהוֹרֹת עַל כָּל מִצְוֹת הַתּוֹרָה:
שְׂאֶסוּר לְהַרְהֵר אַחַר טַעְמִים כָּלֵל.

וְעַל-כֵּן גַּם שְׂאֵר הַמִּצְוֹת נִקְרָאִים 'חֻקִּים',
כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב (בראשית כו, ה): "חֻקֹּתַי
וְתוֹרֹתַי", וּפְרֵשׁ רִשְׁ"י גַּם שָׁם: "כַּגּוֹן 'אֲכִילַת
חֵזֶיר' וְלְבִישַׁת שַׁעֲטָנַי' וְכוּ', שְׂאֵמֹת-הָעוֹלָם
מוֹנִין אֶת יִשְׂרָאֵל כִּי אֵין בָּהֶם שׁוּם טַעַם"
וְכוּ'.

כִּי בְּאֵמַת: 'טַעְמֵי הַמִּצְוֹת' נֶעְלָמִים
וְנִסְתָּרִים, וְאִי-אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיגם בְּדַעַת-
אֲנוּשֵׁי כָּלֵל, רַק צְרִיכִין לְקַיְמָם בְּאֵמוּנָה
בְּלִבָּד, לְהֶאֱמִין בְּה' וּבְמַשָּׁה עֲבָדוֹ כְּמוֹ שֶׁכָּל
יִשְׂרָאֵל מְאֲמִינִים בְּפִשְׁטוֹת, בְּלִי דְרָבִי

הַחֻכְמוֹת וְהַשְּׁטוֹת שֶׁלָּהֶם שְׂרוּצִים לְחַקֵּר
וּלְהַבִּין אִיךְ דִּבַּר הַשֵּׁם-יִתְבַּרְךָ עִם מַשָּׁה.

שְׂאֶסוּר לְהַעֲלוֹת עַל הַפְּתָב, מִכָּל-שִׁפְן עַל
הַפָּה, דְּבַרְיָהֶם וְדַעוֹתֵיהֶם הַזְּרוֹת
וְהַסְרוּחוֹת וְהַמְטַנְפּוֹת, הַמְלָאִים קִיא צוֹאָה
יֹתֵר מִבֵּית הַכֶּסֶף, וְאֵין סְרַחוּן וְרִיחַ רַע גְּרוּעַ
מֵהֶם בְּעוֹלָם.

וְעַל-כֵּן 'מִצְוֹת פָּרָה אֲדָמָה' מְטַהֵרַת
מְטַמֵּאת מַת - כִּי 'פְּרֻשֶׁת פָּרָה'
הוּא בְּחִינַת (קהלת ז, כג): "אֲמַרְתִּי אֲחַכְמָה וְהָיָה
רְחוּקָה מִפְּנֵי", כִּי הָיָה "מְטַהֵרַת טְמֵאִים
וּמְטַמֵּאת טְהוֹרִים" - שְׂזֶה בּוֹדָאִי אִי-אֶפְשָׁר
לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין בְּשׁוּם דַּעַת אֲנוּשֵׁי כָּלֵל. וְהָיָה
דִּיקָא מְטַהֵרַת מְטַמֵּאת מַת, שְׁעַקֵּר ה'טְמֵאָה'
הִיא בְּחִינַת 'חֻקִּירַת הַמְחַקְרִים וְהַפּוֹפְרִים',
שֶׁהֵם 'סְטְרָא-דְמוֹתָא', כִּי הֵם עַקֵּר זְהַמַּת-
הַנְּחָשׁ.

וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי 'מִצְוֹת פָּרָה', שֶׁהִיא בְּחִינַת
"חֻקַּת הַתּוֹרָה", שְׂמַגְלִית לָנוּ
שֶׁהַתּוֹרָה הִיא בְּחִינַת 'חֻקָּה', בְּחִינַת:
"אֲמַרְתִּי אֲחַכְמָה וְהָיָה רְחוּקָה", בְּחִינַת:
"חֻקָּה חֻקְקַתִּי, גְּזֵרָה גְּזַרְתִּי, אֵין לָךְ רְשׁוּת
לְהַרְהֵר אַחֲרֵיהָ" - עַל-יְדֵי-זֶה נִטְהַרִין
מ'טְמֵאֵת מַת' - כִּי עַל-יְדֵי-זֶה נִתְבַּטַּל 'סְטְרָא-
דְמוֹתָא' - עַל-יְדֵי שְׂמַאֲמִינִים בְּהַשֵּׁם-יִתְבַּרְךָ
וּבְמִצְוֹתָיו, וְאֵין חוֹקְרִין אַחַר שׁוּם טַעַם כָּלֵל,
רַק מְקַיְמִין אוֹתָם בְּדַרְךְ 'חֻקָּה' לְבַד, שְׂזֶה
עַקֵּר ה'אֵמוּנָה'.

וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי 'מִצְוֹת פָּרָה' דִּיקָא - שְׂאֲנוּ
מְקַיְמִין מִצְוֹתָיו אַף-עַל-פִּי שֵׁישׁ
בָּה שְׁנֵי הַפְּכִים, שֶׁהִיא "מְטַהֵרַת טְמֵאִים
וּמְטַמֵּאת טְהוֹרִים", שְׂזֶה אִי-אֶפְשָׁר לְהַבִּין
בּוֹדָאִי - וְאִף-עַל-פִּי-כֵן אֲנוּ מְקַיְמִין אוֹתָהּ
בְּאֵמוּנָה לְבַד - עַל-יְדֵי-זֶה אֲנוּ מְמַשִּׁיכִין

עלינו אמונה, לקיים כל מצותיו וחקותיו בלי שום טעם כלל. ועל-ידי-זה נטהרין מטמאת מת, שהוא בחינת החקירות והכפירות הנ"ל.

ה.

(לקוטי-הלכות, שחיטה ה, יח-ט"ב)

וזה בחינת "פרשת פרה שקורין אחר פורים" (מגלה ל), וכתב אדמו"ר ז"ל (ח"ב עד): "שבתחלה הוא פור, ואחר-כך נעשה פרה".

ולכאורה: מה שייכות פור לפרה? - כי על-ידי ה'פור', רצה לפגם בהגורל של יום-הכפורים, שעל-ידו נכנס הפה-הגדול לבית קדש-קדשים להמתיק כל הדינים - שעל-ידי-זה עקר התגלות ההעלמה, כי כל העלמות על-ידי הדינים, שמהם פח הסטרא-אחרא והיצר-הרע המעלים האמת.

ו'המן' על-ידי ש"הפיל פור הוא הגורל" (אסתר ג, ז; ט, כד) בכשפיו העצומים - רצה לפגם בגורל-דקדשה של יום-הכפורים, ש"נתן אהרן על שני השעירים, גורל אחד לה, וגורל אחד לעזאזל" (ויקרא טז, ח).

על-כן כשזכו להכניעו, ונעשה "פורים על שם הפור" (אסתר ט, כו) - זוכין אחר-כך לטהרת הפרה-אדמה. כי "פרה-אדמה" ו'שעיר המשתלח', הם בבחינה אחת, כי שניהם מעשיהם בחוץ, פמובן בספרים (ויקאנטי, פרשת תצוה), ועל-ידם דיקא עקר טהרת וסליחת עוונות.

כי עקר מעשה פרה' הוא, שצריכין לשחטה "נכח פתח אהל מועד" (במדבר

יט, ד), שהוא 'קדש-קדשים' - להמשיך ה'המתקה' משם, מ'קדש-קדשים'.

עד שבתקף גדל פח הצדיק הממתיק הדינים, יהיה נמשך השכל-העליון, שהוא ה'המתקה' - עד לחוץ ממש - שיהיה נמשך משם עצות נפלאות, עד שכל העומדים בחוץ ממש, יהיה להם תקוה, לבל יאבדו לגמרי על-ידי התגברות אבי אבות הטמאה' חסו-שלום, שהוא טמאת-מת, שהוא מעלים האמת מאד מאד, בכמה מיני העלמות והסתרות בלי שעור וערך.

אבל ה'צדיק-האמת' נכנס למקום שנכנס, כי הוא בחינת משה, שכל תקון מעשה פרה' שעשו כל הפהנים-גדולים, הפל על ידו דיקא, כמו שאמרו רז"ל (רש"י במדבר יט, ב): "כלם יקראו על שמך", וצריכין לקדש כלם מאפר פרה של משה.

כי אין מי שיוכל לתקן מעשה פרה, כי אם בחינת משה' וכו', שפמשיך המתקה של השכל-העליון' עד לחוץ ממש, לטהר כל המנחים בחוץ ממש, מטמאתם החזקה, שהוא טמאת-מת, שהוא אבי אבות הטמאה' - לטהרם מטמאה זאת.

ועל-כן באמת: מעשה פרה', נמשך מ'שכל גבה ועמק' מאד מאד, כי הוא "חקת התורה" (במדבר יט, ב), בחינת קהלת ז, כג): "אמרת אהבמה והיא רחוקה ממני", בחינת (שם פסוק כד): "עמק עמק מי ימצאנו" - שזה הסוד והשכל אינו יודע כי-אם בחינת משה', כמו שאמרו רז"ל (במדבר-רבה יט, ו): "לך גלית, ולאחרים חקה".

כי הוא עקר כלל כל ספרים-הקדושים של התורה-הקדושה, כי כלם נקראו על שמו, כי כבר נתגלה לו בסיני כל מה

שְׁתַּלְמִיד וְתִיק עֲתִיד לְחַדֵּשׁ" (ירושלמי פאה פ"ב ה"ד; ויקרא רבה כב, א) וּלְחַבֵּר סֵפֶר אֲמַתִּי.

וְעַל-כֵּן רק הוא יודע להמשיך 'המתקה' ו'טהרה' ו'שכל' כזה, שיאיר עד לחוץ ממש.

שִׁזְהוּ גם כן בחינת 'מעשה הגורל של יום-כפור' - שעל-ידי שנגנס הכהן-הגדול בדם השעיר הנעשה בפנים, על-ידי-זה המשיך 'שכל' ו'המתקה', עד שהכניע ובטל כל עונות ישראל, על-ידי 'שעיר המשתלח לעזאזל' - פי בגדל ה'שכל'-העליון, הכניע כל הרע שבחוץ ממש, שעל-ידי-זה המשיך סליחה לכל עוונות ישראל.

כִּי זה עקר תקף פחו של הצדיק שהוא בבחינת 'משה', שהוא זוכה לבחינת 'עיל ונפיק' בתכלית שלמות העליון, שהוא זוכה לפנס למקום שנגנס, ל'שכל נעלם ונבה' מאד מאד, וממשיך 'המתקה נפלאה' ממש.

וְעַקֵּר החדוש ביותר הוא: שיודע איך לצאת ולהוציא שכל כזה לחוץ ממש, להאיר על-ידי-זה השכל, 'עצות אמתיות' לכל המנחים בחוץ ממש, לגלות גם להם האמת - להוציאם מההעלם אל הגלוי, להודיעם בכל מקום שהם, האמת לאמתו, שהעולם-הזה הבל הבלים אין בו ממש. אף-על-פי שהם משקעים במה שהם משקעים, אף-על-פי-כן האמת הוא אמת, שהעולם-הזה הוא הבל וריק.

כִּי באמת הכל יודעים שהעולם-הזה הבל, "צל עובר" (תהלים קמד, ד), כי איך אפשר להכחיש זאת, שהאדם "היום בכאן ומחר בקבר" וכו' (ברכות כח: לג.) - אך מגדל התאוות

המעלימין העולם, אין יודעין לתת עצות בנפשם, איך למלט נפשם מני שחת, ומחמת זה הם מסיחין דעתם מזה, וכרוכים אחר הבל-העולם וכו'.

אֲבָל ה'צדיק-האמת' בחינת 'משה', בחכמתו העמקה ממשיך ה'שכל' מ'מקום גבה ודק' מאד מאד, עד שמגלה ההעלמה, ומאיר האמת בכל העומדים בחוץ ממש, ומאיר גם בהם 'עצות-אמתיות', איך להציל נפשם, שלא יאבדו לגמרי על-כל-פנים חסוֹשָׁלוֹם.

וְזֶה (קהלת יב, י): "בִּקֵּשׁ קִהְלֹת לְמִצָּא דְבָרֵי חֶפְצִי וְכָתוּב יֵשֶׁר דְּבָרֵי אֲמֶת", שדרשו רז"ל (מדרש תהלים ט): "שִׁבְקֵשׁ לִידַע סוּד הַפֶּרֶה אֲדַמָּה כְּמֹשֶׁה" וכו'.

הִינֵנוּ: כי 'קהלת' קורא הגור בספרו על העולם, וצועק בקול גדול מאד, גדל הבל העולם, כמו שכתוב (שם א, ב): "הַבֵּל הַבָּלִים, הַבֵּל הַבָּלִים, הַכֹּל הַבָּל". וכן הרבה - על-כֵּן סבר: שידע 'סוד פרה אדמה' כ'משה'.

אֲבָל יצתה בת קול: "כתוב ישר דברי אמת" - כי אף-על-פי שקוראים וצועקים שהעולם הבל-הבלים, אף-על-פי-כן אין מי שיגלה העלמה זאת, כִּי-אם בחינת 'משה', שיכול לכתב "ישר דברי אמת", הינו: שפותב 'ספרים-אמתיים' כאלה בתורה, שעל-ידם נשלמת התורה, שעל-ידי-זה ממשיכין השכל ממקום שממשיכין, שעל-ידי-זה דיקא יכולין להאיר האמת גם בחוץ.

שִׁזְהוּ בחינת סוד "פרה אדמה תמימה" (במדבר יט, ב), שהוא 'תקף הדין' מאד (זהר חקת קפי:), שעל-ידי דיקא נמתק הדין בשרשו, על-ידי גדל פחו של משה, וכנ"ל.

אָבֵל שְׁלֹמָה לֹא זָכָה לָזֶה, מֵאַחַר שְׂאֵמֶר
(משלי ל, א): "לֹאִיתִיאל וְאָבֵל", כְּמוֹ
שְׂאֵמֶר רַז"ל [אתי אל ואוכל. עין-שם] (שמות-רבה ו,
א; שיר-השירים רבה א, י; תנחומא וארא ה).

ו.

(לקוטי-הלכות, העושה שליח לגבות חובו ג, נה-כו -
על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ת, ראייתי מנרת זהב')

וְזֶה בְּחִינַת "פְּרֻשֵׁת פְּרָה שְׁקוּרִין אַחַר
פּוֹרִים" (מגלה ל, ב) כִּי "מִתְחַלֵּה הוּא פּוֹר,
וְאַחֲרֵיכֵן נַעֲשֶׂה פְּרָה" וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁכְּתַב
אֲדַמוֹר ז"ל בְּלִקוּטֵי-תַנְיָנָא (ח"ב עד).

כִּי 'פְּרָה' מְטַהֶרֶת מ'טְמֵאת-מֵת', שֶׁהוּא
'הַסְתַּלְקוּת הַרוּח־חַיִּים' שֶׁנִּמְשָׁךְ
מֵהַצְדִּיק. וְאִזּוֹ שׁוֹלֵט 'רוּח־הַטְּמֵאָה' שֶׁהוּא
'רוּחַ שֶׁל הַרְבֵּי-דְקֻלְפָּה', שֶׁהוּא 'סְטְרָא-
דְּמוֹתָא'.

כִּי "רְשָׁעִים בְּחַיֵּיהֶם קְרוּיִים מֵתִים" (בְּרֻכּוֹת
יח:), ו'פְּרָה' מְטַהֶרֶת מִזֶּה. וְעַל-כֵּן הִיא
"אֲדָמָה תְּמִימָה" (בַּמִּדְבָּר יט, ב) - לְהַכְנִיעַ
וּלְבַטֵּל בְּחִינַת "עֲשׂו אֲדַמוֹנִי" (בְּרֵאשִׁית כה, כה),
שֶׁהוּא 'סְטְרָא-דְּמוֹתָא', שֶׁהוּא ה'רוּח־
דְּקֻלְפָּה', כִּי אֵין הַדִּין נִמְתָּק אֶלָּא בְּשִׂרְשׁוֹ, כִּי
צָרִיד הַצְדִּיק הַגָּדוֹל לְהוֹרִיד אֶת-עַצְמוֹ לְתוֹךְ
הַמִּדְּהָרָעָה שֶׁל הַרְשָׁע, שֶׁהוּא הַצְנֹר שֶׁלֹּ -
לְהַכְנִיעוֹ וּלְבַטְלוֹ בְּנ"ל.

שִׁזְהוּ בְּחִינַת כָּל עֲנִין מְעַשֶׂה פְּרָה וְשִׁעִיר
הַמִּשְׁתַּלַּח וְעֵגְלָה עְרוּפָה -
שֶׁמְעַשִּׂיהֶם בַּחוּץ. דְּהֵינּוּ: שִׁיזְצִאִין לַחוּץ,
שֶׁשֶׁם יֵשׁ לָהֶם אַחִיזָה, וּמִזְרִידִין אֶת-עַצְמָם
לְתוֹךְ הַצְנֹר שֶׁלָּהֶם, שֶׁעַל-יְדֵיזֶה מְכַנְיַעִין
וּמְבַטְלִין תַּקְפָּא אַחִיזָתָם.

שִׁזְהוּ בְּחִינַת 'פְּרָה אֲדָמָה', שֶׁמְטַהֶרֶת
מ'טְמֵאת-מֵת', שֶׁהוּא עֵקֶר ה'טְמֵאָה'
שֶׁנִּמְשָׁךְ מ'חֲטָא אֲדָם-הֶרְאֵשׁוֹן. וְכֵן עֵגְלָה

עְרוּפָה, שֶׁמְכַפֶּרֶת עַל ה'מֵת', שֶׁהוּא ה'חָלָל
הַנִּמְצָא'. וְכֵן 'שִׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח', שֶׁמְכַפֶּר
בְּיוֹם-הַכַּפּוּרִים עַל 'כָּלֵל עֲוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ
בְּנ"ל.

כִּי 'הֶמֶן' רָצָה לִפְגֹּם עַל-יְדֵי ה'פּוֹר' וְהַגּוֹרֵל
שֶׁלֹּ - בְּהַגּוֹרֵל שֶׁל יוֹם-הַכַּפּוּרִים,
שֶׁנִּתֵּן הַכֹּהֵן-גָּדוֹל "עַל שְׁנֵי הַשִּׁעִירִים גְּרֻלוֹת,
גּוֹרֵל אֶחָד לָהּ וְגּוֹרֵל אֶחָד לְעִזָּאזֵל" (ויקרא טז,
ח), כִּדִּי לְכַפֵּר עֲוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵיזֶה
דִּיקָא.

כִּי כָּל הַעֲוֹנוֹת נִמְשָׁכִין מ"עֵץ הַדַּעַת טוֹב
וְרַע" (בְּרֵאשִׁית ב, ט"ז), שֶׁהוּא 'זֵהמֵת-
הַנֶּחֱשׁ', שֶׁעַל-יְדֵיו נִמְשָׁךְ מִיתָה לְעוֹלָם - כִּי
עֵקֶר ה'בְּחִירָה' שִׁישׁ לְאָדָם, הוּא מַחֲמַת שִׁישׁ
'טוֹב וְרַע'. אָבֵל 'שִׂרְשׁ הַטוֹב וְהַרַע' מֵהֵיכֵן
נִמְשָׁךְ - זֶה אִי-אֶפְשָׁר לְדַעַת בְּשִׁכְל־אֲנוּשֵׁי
בְּשׁוּם אִפֵּן וְכוּ'.

ו'אֲדָם-הֶרְאֵשׁוֹן' שֶׁרָצָה לְכַנֵּס לְדַעַת
זֵאת, וְאָבֵל מ"עֵץ
הַדַּעַת טוֹב וְרַע" - עַל-יְדֵיזֶה פָּגַם מְאֹד, וְגַרַם
מִיתָה לְדוֹרוֹת.

ו'מִיתָה' - הִיא הַפֶּה הַרוּח־חַיִּים שֶׁנִּמְשָׁךְ
עַל-יְדֵי ה'צְדִיק־הָאֱמֵת', שֶׁהוּא
בְּחִינַת "עֵץ הַחַיִּים" (בְּרֵאשִׁית ג, כב-כד), שֶׁהוּא
מִמְשִׁיךְ ה'רוּח־חַיִּים' מִשִּׂרְשׁוֹ, מִבְּחִינַת
'תְּפִלָּה' וְכוּ', שֶׁהוּא שִׂרְשׁ ה"מַעֲיָן הַיּוֹצֵא
מִבֵּית ה'" (יואל ד, יח), מִבֵּית 'קֹדֶשׁ-קֹדְשִׁים'
וְכוּ' - שֶׁאִי-אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיגוֹ בְּשׁוּם שִׁכְל, וְאִי-
אֶפְשָׁר לְקַבֵּל מִשָּׁם, כִּי-אִם עַל-יְדֵי תְּפִלָּה
וְתַחֲנוּנִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה' וְכוּ'.

וְאִזּוֹ זֹכִיךְ לְהַמְשִׁיךְ 'מַעֲיָן הַחֲכָמָה' מִשָּׁם -
לְבַרֵּר 'פֶּסֶק הַהֲלָכָה', שֶׁעַל-יְדֵיזֶה
דִּיקָא מְבַרְרִין "עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע", דְּהֵינּוּ:

שֶׁמְבַרְרִין ה'טוב' מִה'רע', ה'מִתֵּר' מִה'אֶסוּר' וכו'.

וְזֶה בְּחִינַת הַגּוֹרֵל שֶׁל הַכֹּהֵן-גָּדוֹל בְּיוֹם-הַכַּפּוּרִים שֶׁנֶּתַן "עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים", שֶׁהֵיוּ שְׁנֵיהֶם שְׂוִים בְּקוֹמָתָם וּבְמֵרָאֵיהֶם" (יומא סב.), וְאֵי-אֶפְשָׁר לְבַרְרֵם לִידַע מִי לֵה' וּמִי לַעֲזָאזֵל, בִּי-אֵם עַל-יַדֵי גּוֹרֵל, שֶׁהוּא לְמַעַלְה־מַה־שֶׁכָּל'.

כִּי בְּהַשְׁכָּל' אֵי-אֶפְשָׁר לְהַבִּין כָּלֵל מֵהֵיכָן נִתְחַלְקִין ה'טוב' וְה'רע', שֶׁהֵם בְּחִינַת "שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים" - שֶׁבִּתְחִלָּה שְׁנֵיהֶם שְׂוִים לְגַמְרֵי, וְאַחֲרֵכֶן נִתְחַלְקִין, זֶה לֵה' לִפְנֵי וְלִפְנֵים, וְזֶה לַחוּץ לְגַמְרֵי לַעֲזָאזֵל.

אָבֵל אָנוּ מְאֻמִּינִים, אַף-עַל-פִּי שְׂאֵי-אֶפְשָׁר לְהַבִּין זֹאת בְּשֶׁכָּל, אָנוּ מְאֻמִּינִים שֶׁהַכֵּל "מֵאֵת ה' צְבָאוֹת יִצְאָה" (ישעיה כח, כט), כִּי "בְּחִיק יוֹטֵל הַגּוֹרֵל, וּמֵה' כָּל מִשְׁפָּטוֹ" (משלי טז, לג), שֶׁהַגּוֹרֵל יוֹצֵא מֵאֵת ה', מִי לֵה', וּמִי לַעֲזָאזֵל, בְּפִי דְרָכָיו הַנִּפְלְאִים.

וְעַל-יַדֵי-זֶה דִּיקָא נִתְבָּרַר בְּחִינַת "עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע" - שְׂאֵי-אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג מֵהֵיכָן נִמְשָׁךְ ה'טוב' וְה'רע', וְכַנ"ל.

אָבֵל הָמֵן רָצָה לִפְגֹּם בְּזֶה, כִּי הוּא כָּפַר וְאָמַר: שֶׁהַגּוֹרֵל בְּמִקְרָה חֲסִי-וְשָׁלוֹם, וְהָיָה מְכַשֵּׁף גָּדוֹל, וְאָמַר: שֶׁיְכוּל בְּכַשְׂפִּים וּבְשִׁמוֹת-הַטְּמָאָה, לְהַמְשִׁיךְ הַגּוֹרֵל' כְּמוֹ שֶׁהוּא רוֹצֵה. כִּי אָמַר: שֶׁה'רוּח־חַיִּים' יְכוּל כָּל אֶחָד לְהַמְשִׁיךְ בְּרָצוֹנוֹ לְכָל מֵה שֶׁהוּא רוֹצֵה, שְׂזָה הָיָה בְּחִינַת 'חֲטָא הָעֶגְלָה', שֶׁהַצְּלִיחַ מַעֲשֵׂה שָׁטָן וְהָיָה בּוֹ רוּח־חַיִּים, כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י שֵׁם (שְׁמוֹת לֵב, ה) וְכו'.

הֵינּוּ: כִּי זֶה הָיָה עֵקֶר הַפְּגָם, שֶׁבְּגֹדֵל הַכַּשְׂפִּים שֶׁל הָעֶרְב־רֵב, הָיוּ יְכוּלִים

לְהַמְשִׁיךְ ה'רוּח־חַיִּים' לְכָל מֵה שֶׁרָצוּ, אֶפְלוּ לְדוֹמָמִים וְצוֹמְחִים - כִּי ה'רוּח־חַיִּים שֶׁל הַסְּטֵרָא-אַחֲרָא' גָּדוֹל בְּשַׁעֲתָם מְאֹד, בְּבְחִינַת 'רוּח־סְעָרָה', 'רוּח־הַטְּמָאָה' - כִּי הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ נִתֵּן לָהֶם כַּח כְּזָה בְּשֶׁבִיל הַבְּחִירָה וְכו'.

וּמִגֹּדֵל כַּחַם הָרַע לְהַמְשִׁיךְ ה'רוּח־חַיִּים' לְכָל דְּבַר, הֵם בּוֹפְרִים לְגַמְרֵי - כַּאֲלוּ הֵם בְּרִשׁוּתָם, וְיְכוּלִים לַעֲשׂוֹת כָּל מֵה שֶׁיִּרְצוּ, וְלִמְלָאוֹת כָּל שְׂרִירוֹת לְבָם הָרַע, שְׂזָה כָּל כּוֹנֵנָתָם הָרַעָה בְּכָל הָעֲבוּדָה-זָרָה שֶׁלָּהֶם, וּבְכָל מִינֵי כְּפִירוֹת שֶׁלָּהֶם.

ו'פְּרָה-אֲדָמָה' מְכַפֵּר עַל-כָּל-זֶה - כִּי בְּזֶה אָנוּ מְרַאֲיִן: שֵׁישׁ כַּח לְיִשְׂרָאֵל לְבַרֵּר ה'רוּח־חַיִּים' מִתְקַף הַסְּטֵרָא-אַחֲרָא' שֶׁיּוֹנֵק מִתְקַף הַדִּין', שֶׁהוּא בְּחִינַת "אֲדָמָה תְּמִימָה", בְּחִינַת "עֲשׂוּ אֲדָמוֹנִי".

כִּי ה'צְדִיק' בְּחִינַת 'מִשָּׁה' - יְכוּל לְהוֹרִיד אֶת-עֲצָמוֹ גַּם לְשֵׁם, וְלִשְׁבֵּר הַצְּנוּר הָרַע שֶׁלָּהֶם, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'טְמֵאת מֵת', וְלִשְׁבֵּרוֹ וְלְהַכְנִיעוֹ, וְלִטְהַר אֶת יִשְׂרָאֵל עַל-יַדֵי-זֶה דִּיקָא.

כִּי דִּיקָא 'פְּרָה-אֲדָמָה', מְטַהֵרֵת מִטְמֵאת-מֵת' - הֵינּוּ כַּנ"ל: שֶׁדִּיקָא עַל-יַדֵי הַצְּנוּר שֶׁלָּהֶם, מְכַנִּיעִין אוֹתָם, כַּנ"ל.

"זאת התורה אדם כי ימות באהל" (במדבר יט, יד)

ד.

(ח"א יג, ה)

יש 'ארבע חיות' ב'תורה' וכו'. ו'אדם שבתורה', זֶה בְּחִינַת (במדבר יט, יד): "זאת

התורה אדם". ויש בה קלות וחמורות, שהם בחינת (הקדמת הזר יג): "מספני ועתירי".

[זה לשון הזר שם: "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" (בראשית א, כו). "נעשה אדם" - משותפא כלל דכר ונוקבא. "בצלמנו" - עתירי. "כדמותנו" - מספני].

ח.

(פתב"ד רבנו ז"ל השיך לח"א יג הנ"ל - הנדפס בסוף הספר)

ה'אדם' בחינת (הקדמת הזר יג): "מספני ועתירי", כמו שכתוב (בראשית א, כו - הקדמת הזר שם): "נעשה אדם בצלמנו" - עתירי. "כדמותנו" - מספני. וכו'.

ו'אדם', זה בחינת (במדבר יט, ד): "זאת התורה אדם" - כי בה קלות וחמורות, ויש בה קומה שלמה, רמ"ח אברים ושם"ה גידים" (זר וישלח קע: תקוני-זר נ:).

ט.

(ח"א לז, ג)

ה'גוף' לגבי הנפש' - הוא בחינת חמר, בהמה, סכלות, חשך, מיתה, ושכחה, בחינת חכמות-חיצוניות - פגוד חכמות-התורה, שהם בחינת אדם - בחינת צורה, אור, חכמה, זכרון, וחיים'.

וצריך כל אדם להבניע החמר, הינו בחינות מיתה, סכלות של הגוף של הארבע-יסודות וכו', שהם התאוות' - דהינו: להפריש עצמו מכל התאוות'.

וזה נעשה על-ידי התענית' - שעל-ידי התענית, מחלישין הארבע-יסודות, ונתבטל החמר, סכלות, חשך, שכחה, בהמה. ונתגבר ונתעלה בחינת השכל, והצורה, האור, והזכרון, אדם וכו'.

והוא בחינת אדם, כמו שכתוב (במדבר יט, ד): "זאת התורה אדם".

וזה אותיות "אדם": מ"ם סתומה' - הוא בחינת התענית, בחינת עולם-הבא וכו'. ודל"ת' - הוא רמז ל'ארבע-יסודין' שנשפלים על-ידי התענית. ונתעלה השכל הרמז ב'אל"ף, כמו שכתוב (איוב לג, לג): "ואאלפך חכמה".

י.

(ח"א צב)

על-ידי ש'אדם' שהוא בחינת תורה, כמו שכתוב (במדבר יט, ד): "זאת התורה אדם", נע ונד אפילו בתוך ביתו - יכול להמתיק הדינים ולהחיות מתים.

יא.

(ח"א קא)

צריך האדם להתיגע בתורה, ולהמית עצמו עליה, כמו שאמרו חז"ל (ברכות סג): על פסוק (במדבר יט, ד): "זאת התורה אדם כי ימות באהל", אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה, דהינו: עצמיותו, המדות והתאוות רעות החקוקים על עצמותיו'.

ועל-ידי שמתגע בתורה עד שיזכה להבין אותה - על-ידי-זה יוצא מאנפין-חשוכין ל'אנפין-נהירין, ונתבטל ממנו השעבוד של המדות והתאוות-רעות של הע' עכו"ם, שהם האנפין-חשוכין'.

ואז נקרא: אדם, בחינת: "זאת התורה אדם", בחינת (במות סא): "אתם קרויים אדם, ואין העכו"ם קרויים אדם" - כי עקר שם אדם' זוכין על-ידי התורה. כי עקר שם אדם, הוא השכל-האמתי של חכמות-התורה.

כי יש שלש-שכליות: (א) 'שכל-פשוט', בחינת 'חכמה'. (ב) וכשלומד ומבין, זה נקרא 'בינה'. (ג) ואחר-כך פשודע התורה, זה נקרא 'דעת'.

ואלו השלשה-שכליים - הם בחינת 'שלש פעמים' י"ק. כי י"ק הם 'חכמה ובינה', שכולים בכל אחד מה'שלש-שכליות'. ו'שלש פעמים' י"ק, הוא גימטריא 'אד"ם'.

נמצא: שעקר שם 'אדם' - הוא בחינת ה'שכל-האמתי', דהינו: 'חכמות-התורה', שהוא בחינת 'אנפין-נהירין' - בחינת הרחקת ושבירת כל התאוות ומדות-רעות, כנ"ל.

יב.

(ח"א רמה)

יש 'חדרי-תורה' - ומי שזוכה להם: כשמתחיל לחדש בתורה, הוא נכנס בהחדרים, ומחדר לחדר וכו'.

אבל צריך לזהר מאד: 'לבל יטעה בעצמו!' - כי יש כמה וכמה חדושין שאינם

באים משם, רק מ'היכלי-התמורות', ויש שם 'חדושים נאים' שנדמים ל'השגות'.

למשל: כשפותבין תבת 'אדם' - זה מרמז על 'דמות האדם', אבל הוא רק 'רמז בעלמא', כי אין כתוב שם 'ציור האדם'. ויש שמצירין 'צורת האדם', ושם נגלה יותר קצת 'דמות האדם', ואף-על-פי-כן אין זה 'אדם ממש' - רק ה'אדם בעצמו', הוא ה'אדם באמת'.

כמו-כן יש כמה 'חדושי-תורה' שהם כמו שכותבין תבת 'אדם' ללבד - כי ה'תורה' היא בחינת 'אדם', כמו שכתוב (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם".

ויש שנכנס לפנים מזה, ואף-על-פי-כן אין זה 'אדם'. רק כשזוכין אל ה'תורה בעצמו', זהו בחינת 'אדם באמת'.

וזהו: "זאת התורה אדם" - "זאת התורה" דיקא - שרק ה'תורה-האמתיות', הוא בחינת 'אדם'.

הַפְטֵרַת פְּרִשְׁת פָּרָה

"וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם, מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכֹּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם" (יחזקאל לו, כה)

יסורין בלא עון" (שבת נה.). ועל־כן ה'מקוה' שמושיע מכל הצרות ומכל היסורים, הוא מטהר מכל ה'טמאות', ומכל ה'חטאים'.

א.

(ח"א נא)

'קִדְשֵׁי-הַבְּרִיאָה' הִיָּה 'כָּלֹּ אֶחָד', 'כָּלֹּ אָמֶת', 'כָּלֹּ טוֹב', וְ'כָלֹּ קִדְשׁ' - וְאֶפְלוּ שֵׁם 'טְהוֹר' לֹא הִיָּה שִׁיָּךְ לֹאמַר - כִּי 'טְהוֹר' אֵין שִׁיָּךְ אֶלָּא בְּשֵׁשׁ 'טְמֵאָה', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (יחזקאל לו, כה): "וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם".

כִּי ה'טְהַרְרָה' מְרַמֶּזֶת שֵׁשׁ 'טְמֵאָה', וְהוּא סִימָן שִׁישְׁתִּלְשַׁל עַד שִׁיְהִיָּה 'טְמֵאָה'. וְעַל־כֵּן אֶפְשֵׁר לְזַכֵּר וּלְהַעֲלוֹת ה'טְמֵאָה' ל'טְהַרְרָה' - כִּי הִיא בְּעֶצְמָה נִשְׁתַּלְשַׁלָּה מ'טְהַרְרָה', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (יחזקאל לו, כה): "וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם".

ב.

(פתב"ד רבנו ז"ל ה'שייך לח"א נא הנ"ל - הנדפס בסוף הספר)

אם אין 'טְמֵאָה', לֹא צָרִיךְ 'טְהַרְרָה', כִּי אֵל 'טְמֵאָה' שִׁיָּךְ 'טְהַרְרָה', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (יחזקאל לו, כה): "וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם", וְדַרְךְ הַטְהַרְרָה יְכוּלָה לְתַקַּן אֶת־עֲצָמָה.

ג.

(ח"א נו, ז)

ה'מקוה' מטהר מכל הטמאות, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (יחזקאל לו, כה): "וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם" - כִּי "אֵין

ד.

(ח"א נט, א)

ה'רוח' הוא ב'לב, בבחינת (יחזקאל לו, כו): "וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חֲדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה".

ה.

(ח"א סא, ה)

מִי שֶׁכָּבַד נִשְׁקַע ב'טִנְפַת שֶׁל הַמִּזְבֵּחַ, עַל־יְדֵי פָגַם אֲמוּנַת־חֻכְמִים' - יֵשׁ 'מִיַּם' שֶׁמְטַהֵר מ'זֵאת הַטִּנְפַת', בְּבַחֲיִנַת (יחזקאל לו, כה): "וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם, מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכֹּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם". וְעַל־יְדֵי־זֶה בָּא ל'עֲצָה־שְׁלֵמָה'.

"וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חֲדָשׁ, וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֶן בְּקִרְבְּכֶם, וְהִסַּרְתִּי אֶת לֵב הָאֶבֶן מִבְּשִׂרְכֶם, וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר" (יחזקאל לו, כו)

ו.

('שיר־נעים' בתחלת הספר)

נִקְבַּ "לֵב הָאֶבֶן" (יחזקאל לו, כו), וְהָאֵר לִי מִשֵּׁם מְעַט פָּנִיךְ "בְּרָה בַחֲמָה" (שיר־הַשִּׁירִים ו, י).

ז.

(ח"א כה, א)

כְּשִׁיזָא מ"שְׁרִירוֹת הַלֵּב" (על-פי דְּבָרִים כט, יח), וּמִשְׁבֵּר "לְבוֹ הָאֶבֶן" (על-פי יחזקאל לו, כו) - זֶה בְּחִינַת 'שְׁמִיר', שְׁעַלְיָדוֹ נִכְנַע הָאֶבֶן.

ח.

(ח"א כח, ג)

אֵלוֹ בְּנִי-אָדָם הָרוֹצִים לְעָרֹךְ עֲבוֹדָתָם, עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה שְׁשׁוּמְעִים מ'תְּלַמִּידֵי-חֻכְמִים שְׁדִין-יְהוּדָאִין' שְׁמַקְבְּלִים תּוֹרָתָם הַנְּפוּלָה מ'אֲלֹפִיךָ הַנְּפוּלִים'. וּבִאֲמַת אֵין לָהֶם עַל מָה שְׁיִסְמְכוּ, כְּמוֹ ה'שָׁדִים שְׁפּוֹרְחִין בְּאֹר'.
וּכְשֶׁהַתְּלַמִּיד-חֻכְמֵי הָאֲמִתִּי רוֹאֶה מַחֲשַׁבְתָּם הָרָעָה, אוֹמֵר לָהֶם: שְׁיִזְצִיאוּ ה'טִינָא' מִלְּבָבְךָ, שְׁנַעֲשֵׂה עַל-יְדֵי-זֶה "לֵב הָאֶבֶן" (יחזקאל לו, כו), וְאֵל יִכְפְּרוּ בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי ה'טִינָא' וְ"לֵב הָאֶבֶן", הוּא מִבְּחִינַת ה'אֲלֹפִיךָ הַנְּפוּלִים'.

וּמִי שְׁבוֹנָה בֵּיתוֹ עַל-יְדֵי ה'תְּלַמִּידֵי-חֻכְמִים הָאֲמִתִּיִּים, שְׁהֵם יִסוּד כָּל דָּבָר - יֵשׁ לָהֶם עַל מָה שְׁיִסְמְכוּ.

ט.

(ח"א עח)

כְּשִׁאָדָם דְּבוּק ל'מַלְכוּת-אֱקִידִישָׁא', וּמְדַבֵּר תּוֹרָה אוֹ תַּפְלָה, מוֹצִיא וּמַכְנִים רֹוח-הַקְּדוּשָׁה'.

וְזֶהוּ (יחזקאל לו, כו): "וְרוּחַ חֲדָשָׁה אָתָּן בְּקִרְבְּכֶם" - הֵינּוּ: 'קִרְב' שְׁלָכְכֶם, כְּשֶׁהוּא נוֹשֵׂם נְשִׁימָה שְׁל קְדוּשָׁה' - אֲזִי: "וְרוּחַ חֲדָשָׁה אָתָּן" - הֵינּוּ: רֹוח-הַקְּדוּשָׁה'.

י.

(ח"ב טו)

יֵשׁ "לֵב אֶבֶן" (יחזקאל לו, כו), דְּהֵינּוּ: "אֲבִירֵי לֵב הָרְחוּקִים מִצְדָּקָה" (ישעיהו מו, יב). וְזֶהוּ (תהלים קיד, ח): "הַהֶפְכִי הַצּוּר אָגַם מַיִם" - שְׁנַתְּהֶפֶד ל'לֵב רַךְ' לְהַתְנַדֵּב ל'צְדָקָה'.

יא.

(ח"ב פג)

עַל-יְדֵי 'תְּקוּן-הַבְּרִית' - נַעֲשֵׂה 'בְּרַחֲוֵרִין', וְלוֹבֵשׁ גּוֹף קְדוּשׁ מ'גְּוִי-עֵדוּן, וְנִתְרוֹמַם מ'זָלוּ, וְזוֹכֶה ל'עֶשֶׂר, וְנִתְחַזַּק 'צְרוּ-הַטּוֹב, הֵינּוּ: "לֵב בְּשָׂר" (יחזקאל לו, כו).

יב.

(ח"י מוה"ר"ן שלט)

אָמַר: שְׁלַעֲתִיד יִהְיֶה כָּל הָעוֹלָם אֲנָשִׁי בְּרַסְלָב. וּבְלִשׁוֹן אֲשַׁכְנַז אָמַר בְּזֵה-הַלִּשׁוֹן: "לְעֵתִיד-לְבוֹא וְעַתָּה דִּי גֵאנְצַע וְעֵלֵט זֵיין בְּרַסְלָב עַד חֲסִידִים".

דְּאִיתָא בְּמִדְרָשׁ (בְּרַאשִׁית-רַבָּה לז, כא) עַל פְּסוּק (יחזקאל יא, יט; לו, כו): "וְנַתַּתִּי לָכֶם לֵב בְּשָׂר" - "אֵל תִּקְרִי בְּשָׂר, אֲלָא בְּסַר, שְׁיִהְיֶה כָּל אֶחָד בּוֹסֵר בְּחֻלְק שְׁל חֲבֵרוֹ". "לֵב בְּסַר", אוֹתִיּוֹת 'בְּרַסְלָב'.

גַּם כְּשִׁיזָא מְזַלְאטְפָּא לְעֵי לְבַרְסְלָב, חָלַם לוֹ לְהַמְגִיד מְטִירָה-אוֹיִצַּע בְּסַכָּה, עֲנִין יִצְיָאָתוֹ שְׁל רַבְּנֵי ז"ל מְזַלְאטְפָּא לְעֵי לְבַרְסְלָב, מְרַמֵּז בְּפִסּוּק הַנ"ל (יחזקאל שם):

"וְהִסִּירוּתִי לֵב הָאֶבֶן מִבְּשָׂרְכֶם". "לֵב הָאֶבֶן" - הוּא בְּחִינַת "וַיִּתֵּן שְׁלֹמֹה אֶת הַכֶּסֶף בְּאַבְנִים" (מְלָכִים-א י, כז) - כִּי שֵׁם הָעִיר 'זְלַאטְיָפָא לְעֵי, עַל-שֵׁם רַבּוֹי הַכֶּסֶף וְהַמָּוֶן'. "וְנַתַּתִּי לָכֶם לֵב בְּשָׂר" - אוֹתִיּוֹת 'בְּרַסְלָב', בְּנ"ל.

יד.

(ח"א נד, בסוף)

'יוסף' שהוא בְּחִינַת (בראשית ל, כג): "אסף
 אֱלֹקִים אֶת חֲרַפְתִּי" - הוא מְמַתֵּיק
 אֶת ה'רע', בְּחִינַת 'רעב', בְּבְחִינַת (יחזקאל לו, ל):
 "אֲשֶׁר לֹא תִקְחוּ עוֹד חֲרַפַּת רָעַב בְּגוֹיִם".

"וְהִרְבִּיתִי אֶת פְּרֵי הָעֵץ וּתְנוּבַת הַשָּׂדֶה,
 לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא תִקְחוּ עוֹד חֲרַפַּת רָעַב בְּגוֹיִם"
 (יחזקאל לו, ל)

יג.

(ח"א לט)

'רעב' הוא בְּחִינַת 'מחלקת', בְּחִינַת (יחזקאל
 לו, ל): "חֲרַפַּת רָעַב" - שֶׁכְּשֶׁמְרַגֵּישׁ
 אֵיזָה 'רעבון', שֶׁמִתְגַּבֵּר עָלָיו 'תְּאוֹת-אֲכִילָה'
 - בָּא ב'מחלקת', שֶׁמְחַרְפִּין וּמְבַזִּין אוֹתוֹ.

לקוטי תפלות

פרשת פרה

למען נזכה להיות טהורים, לקבל קדשת הקרבן פסח בזמנו.

רבנו של עולם, מחיה חיים, "אלהים חיים ומלך עולם". רחם עלינו, והחיינו וקיימנו, וקדשנו וטהרנו מ'טמאת-מת', שהיא 'אבי אבות הטמאה', שהם 'הרהורי-נאוף' שהתגברו והתפשטו בעולם מאד, עד אשר "טבענו בין מצולה ואין מעמד, באנו במעמקי מים ושבילת שטפתנו".

ובנו בכח קדשת 'מצות פורים', שנזכה לקבל ולהמשיך עלינו קדשת וטהרת ה"פרה אדמה תמימה", לטהרנו באמת מ'טמאת-מת', בעולם-הזה, ובעולם-הבא.

ואזכה על-ידי-זה, לקבל 'חג הפסח הקדוש', 'זמן חרותנו', בקדשה גדולה, ובשמחה רבה ועצומה. ונזכה ברחמיך, לקיים כל ה'מצות של פסח', בקדשה גדולה, ובשמחה וחדוה רבה.

❁ [א] לקוטי-תפלות ח"ב לז ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עד,
'אחר פורים קורין פרשת פרה')

ובכן באתי לפניך עושה נסים ונפלאות בכל דור ודור, ובכל יום ובכל עת ובכל שעה.

למרני והורני וחנוני וזפני, שאזכה לשמחת-פורים בשלמות באמת, שאזכה לשמח מאד מאד בכל לב ונפש, בימי הפורים הקדושים, בכל שנה ושנה, בשמחה שאין לה קץ.

עד שאזכה על-ידי השמחה והקדשה של פורים, להמשיך עלי ועל כל ישראל, הקדשה והטהרה הנמשכת מה'פרה-אדמה' שמטהרת מ'טמאת-מת'.

אשר צוית עלינו: לעסק בקריאת הפרשה הזאת של 'פרה-אדמה' אחר 'פורים'. וגלית לנו: שעל-ידי 'פורים', זוכין ל'טהרת הפרה-אדמה',

☪ [ב] לקוטי-תפלות ח"א נה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נה, 'אבא שאול, ארץ-ישראל')

וְתִהְיֶה תְּפִלָּתֵנוּ בְּשִׁלְמוֹת גָּדוֹל בְּתַכְלִית
הַשְּׁלֵמוֹת, עַד שִׁיתַּתְקֵן עַל-יַדֵּי
תְּפִלוֹתֵינוּ, כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁנִּתְּקַנּוּ עַל-יַדֵּי
הַפֶּרֶה-אֲדָמָה' שֶׁשָּׂרַף מֹשֶׁה רַבֵּנוּ בַּמִּדְבָּר.

וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ 'שְׂמַחַת-פּוּרִים', עַל
כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה', לְשִׂמְחַת תָּמִיד
בָּךְ, בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה רַבָּה בְּאַמֶּת. וְעַל-יַדֵּי-
זֶה נִזְכָּה ל'קִדְשֵׁת וְטָהֳרַת הַפֶּרֶה-אֲדָמָה',
וּל'קִדְשֵׁת פֶּסַח' בְּאַמֶּת.

וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד. וַיִּקְרָא בְּנוֹ
מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "כִּי בּוֹ יִשְׂמַח
לְבַנוּ, כִּי בְשֵׁם קִדְשׁוֹ בְּטָחֲנוּ". "יִהְיֶה
לְרִצּוֹן אֲמֵרֵי-פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה
צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי".

